

<div></div>
עץ משפט
נר מצוה
<p></p>
<p>יד א מיי פ"ג מהלכות מעילה הלכות ג:</p> <p>בז ג מיי פ"ז מהלכות פסח"מ הלכות ט:</p> <p>בז ג מיי שם הלכות ז:</p> <p>יז ד מיי שם הלכות יח:</p>

מוסף רש"י

זריקת פיגול אינז מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. דמיון גבוה סה ממיי ויש כגן מעילה קודם זריקת דם חזיקת דם חילולא הכשר מירי מעילה שהרי מחרמו להכניס, ואמר במשנת מעילה (א:) כלל אמר ר' יוסעל כל שיש לו שעת הימר להכניס אין מועילין כגן וכל שאין לו שעת הימר להכניס מועילין כגן, דן זריקת פיגול לא משקע לכו מירי מעילה לא משקע'ה עד לאחר זריקה, והכינר כשר להדיוט וכלל לגביה, דקראנ ביה כחלל מקדש'ה, ס' זריקת פיגול לא מקצת דקדושה למעול כגן, דלא זריקת כשרה היא (ס"ח), השוהט את התורה לפנים. בעורה (פסחים טג. תנחות ט"ח). ולחמה חוץ לחומה. לחמ מודה שהוקדשו כשר קדשי מקדש, דמיס חללר כחילולא ונהלא, אכל לא קדשו קדושת הגוף, ואס נעמלו נספין ויחללן לגוילין וטעיות הוצא מקדשתא כגן ירמ'ה נספלין נטעלי ים ויבנעו מחוסר כסודים ונבילה, וס נעמלו יספין, כדכתיב על זבח המודה חלות, ואמר קרנו עד זב חל מלמד שאין לחס מיר קרבן אלא בנייה (פסחים ס"ח), לא קדש את הלהם. קדושת הגוף (ס"ח).

שיטה מקובצת

אן קלטתה מציאות לכל אורח נמחק: אן ירדת מהו שחרר אור: אן עלה אלא דמחיצה כתיקנה: א זריקת פיגול דאם חיוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים כלומר לית ליה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה דבריהן כשר אומרין מאחר שזרק הדים יש היתר לכהנה ואין מועילין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה בהוציא זריקה לא יצא הבשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס: ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לירי מעילה האומרין בקדשי קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים אלאר זריקה מועילין באומרין ואין מועילין בבשר כן: לישון הארביק: דיל: אן לזמנא לא חוץ למקומה אור ר' נמחק: א פיגול שהעלה לגבי אור ר' נמחק: א מובח בעי ר' אלעזר עלתה אן כגון שנפסלה: אן טעמא כשרו דכיון: א מובח והואיל ואל: אן שפיגל נמי בוריקה: אן קלטת המובח קדושה כל: אן דניקרי ס"א ולא נקרי ביה היתר. תוסי כתיי: אן בהכשר ואמרין זריקת פיגול קובעת פיגול אלאמ דעבדיגן הזריקה כמו שנעשית בהכשר: אן מעילה ולהביא מעילה בקדשים קלים ונעשית כמו שנעשית בהכשר שאז הובר י"א מעילה לקדשים קלים כאליו הובר חלק גבוה: אן על עברא אור ר' נמחק: א היה הלחם חוץ לחומה כי קרמו פיו כולן חוץ: אן פניה בתור משום דכתיב על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו וגו' וכיון דלחם כתיב אי"כ משמע דבעיא קרימת פנים הלחם לענין דקדשי קדושת הגוף ואין יוצא בפריין: אן בתורה דהיינו קדשים קלים אין מעילה אלא באומרין ולאחר זריקה ופירש רבינו מאיר יארי: אן לבחן דכתיב דהקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומה לח' וטעמא מאי דבקדשים קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד' לחמי תורה הואיל וכהני אכלי להו אית בהו מעילה: דן תעוד דחזה ושוק חותנין בן ככך נוצא למורי דרמיני הא כי הלחם דריל ליפסל להבאת כי גבי זריקה נימא שמביאה: אן קרוב. מתיריו הילכך גבי לחם דבשחיטה הוי: אן הלחם דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דזריקה מייח לירי כי בשעת שחיטה ולכך אמר דאנו מביא: אן פיגול ושפיגל בשעת קמיצה והעלות פקע פיגולו ממנו וכגון דכבר משלה בו האור ונפקא מקצתו מפ"ג המובח שרי להחזירו דאמרין דפקע ממנו פיגול וקלטתו מובח: אן גבי ד' עבודות שבמנהג כנגד ד' עבודות שבוכות והא דקמני ליה קומץ וקר ליה פיגול לאו משום דהאוכילו חייב משום פיגול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ כי אלא להכי קרי ליה פיגול דמלצי עצמו מלהקריבו וקאמר: אן להביא שקורין תיבת מנחות נמחק: א פיגול כמו השוהט חוץ לזמנו פיגול כי אלא ודאי אינה רוצה דכילנא לומר דר"ל הפיגול שיהיה לבסוף לאחר זריקה כמו כן נאמר הכא ומאי מייח: אן פקע פיגולו ממנו שפיגול פיגולו חתה כבר כלומר שכבר נקבע פיגול: אן וא"ת והיכי ס"ד לומר שנקבע כי ווא בעינן בכל מקום הרצאת כשר וייל כי אינו נפצל עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל עליה משעת שחיטה כי וא"כ הק"ל ומשני איסורא דמייח לירי פיגול כי הפיגול נגמר עד שעת: אן ווא דקאמר פקע פיגולו רוצה לומר: אן ווא דקמני עליו:

גמור עד שפיגל כבולוה עבודות והוא הדין לחשיטה דשחיטה היא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לירי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרווייהו. עד כאן לא קאמר רבא או דילמא אפילו לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם: אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה בקדשי קדשים. קלים כזריקה כשרה דמאחר שנוזק הדים יש היתר לכהנים ואין מועילין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה בהוציא זריקה לא יצא הבשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לירי מעילה האומרין בקדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים אלאר זריקה דמיס מועילין באומרין ואין מועילין בבשר: וקאמר לה לאט שמעא. דרב גידל: ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם. כדכתיב על זבח תודה חלות ובעינן על כסמור: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת לא קדש הלחם. דבעינן דבשעת וביחא יתא לחם שיהא לו קרום: שחטה חוץ לזמנה. דחיישב עליה בשעת שחיטה ולאכולה חוץ לזמנה חוץ למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלאמ פיגול מייח לירי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אבוי לקמיה דר' אבא. א"ל לא קשיא לך גידל הא דרב פפא: א"ל בוריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפיגל בשחיטה משום דשזק בוריקה דבוריקה לא חוישב הילכך לא חיי פיגול גמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הואי דרב גידל דאמר ואינו מביא לירי מעילה דפיגל בוריקה ובכולהו עבודות דהוא פיגול גמור: א"ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס' זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלתו לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המובח וירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונתור וטמא שהעלין לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד"א הני מילי אבר דמיהבר אבל קדש דמסירת לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ מ"מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלאמ דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל לא. מהבא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה חיי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייח ליה לירי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול גמור עד שפיגל כבולוה עבודות והוא הדין לחשיטה דשחיטה היא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לירי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

ג:

העולה להקריב בצמת צבור דהשתא הוי מחילה של צמת צבור כתיקנה וכששינה המקום לשמוע צדיום פסלה אבל שלא כתיקנה כלומר כגון עולת צמת יחיד שנשחטה בצמת צבור צדיום דהוו להו מחילה שלא כתיקנה כלומר שלא נדר להקריב בצמת צבור ואפילו לרב יוסף דאמר אס עלו לא ירדו איכא למיבצי הכא שיש לחלק דהתם מחילה כתיקנה קלטת טע שהקדשה כל כך שקלטת שאס עלתה לא מרד אבל מחילה שלא כתיקנה כי הכא בעולת צמת יחיד לא קלטת וכו': **אמר** רב גידל **אמר** רב זריקת פיגול אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. פירוש אס שחט צפיגול ואחר כך זרק סתם אין הזריקה מוציאתו מירי מעילה טע דניקרי ביה היתר להכניס אע"ג דמהניא זריקה לאקדושי צפיגול דדרשנין (ובזהס דף כח:.) כהנאלת כשר כך הרצאת פסול אלמא צעינא צפיגול קריצת ממירין בהכשר יז סלקא דעמך אמרנא דכמו כן חשבה רחמנא זריקה להוציא מירי מעילה יז ו להוציאו למחוי כחילו (ט מוצע חלק גבוה קמ"ל רב גידל דמרחי לא יט עבדי לאקדושי צפיגול ולהוציאו (ט מירי מעילה: ולחמה חוץ לחומה לא קדש כהנאלת כשר עד שעת דמשמע קרימת פנים קדש הלחם: **אלמא** פיגול מביא ידיר מעילה. לכאורה משמע דהא דקאמר חוץ לזמנה

וחוץ למקומה קדש הלחם רוצה לומר להביא לחם לירי מעילה וקשיא דודאי אין מעילה בלחם דלא מקרי קדשי ה' דאף צדוהי יט אין מעילה אלא צאימורין ופישי (כריתין) פשאי דמיירי בהרצנה לחמי מודה היתמין לכהן יג וגס וז אינו נראה דלא משתמיט תנא בשום מקום שיש בהן מעילה ועוד יז כחזה וסזו היתמין להכניס אין בהן מעילה (ט לכן נראה דמדמי הא דקאמר קדש הלחם ר"ל ליפסל להביאם לירי מעילה וק"ק אלמא כיוון דקדש הלחם הכי נמי גבי זריקה שמציאה לירי מעילה: א"ל בוריקה. כלומר אין הפיגול נקבע עד שעת זריקה דלאמר (ובזהס דף כח:.) כהנאלת כשר כי הרצאת הפסול דבעי קרבו יט מחיריס הילכך גבי לחס (ט דשננקרס הוי קדוש אמרין קדש הלחם יט אבל גבי מעילה דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע [פיגול] דזריקה מייח' יט לירי מעילה ואן נקבע הפיגול שחשב צבעת שחיטה אינו מביא לירי מעילה:

קומץ פיגול. יז שפיגל צבעת קמיצה והעלתו פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא כסמורן וקמיצה היינו שחיטה כדחשיב במנחות (דף יג:.) גבי יתו' עבודות שבמנהג כנגד ד' עבודות שצונו ותי קומץ פיגול אלמא הוי פיגול נקבע קודם העלאתו וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא יז ממנחות שקורין לקמיצה ולשחיטה פיגול א לבי' דפריך מדקאמר פקע לאן פיגול משמע שהוקצב פיגול משעת קמיצה מדנקט פקע וא"ת ליפ' ואי ס"ד לומר שנקצב פיגול משעת קמיצה והא בעינן הרצאת כשר (ובזהס כח:.) וי"ל דוקא למיבצי כרת אינו נקצב עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לירי מעילה ואס כן הקשה שפיר ומשני דמייח לירי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לירי מעילה והא גט דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המציאו לירי פיגול בשעת הקטרה והא יז קמני עלה אס אחריס מציאין לירי פיגול הוא

ממנו שאס פקע מיר וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאצברי פיגול שהעלין לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי תנא כצאברי פיגול לחוד לא הוה אמי קומץ מנייה דס"ד אמרנא ה"מ אבר דמיהבר להכי כיון שמשלה בו האור צמקתוהו הוי כמו שמשלה ככולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיהבר כי משלה האור צמקתוהו הוי כשנשר כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קתני קומץ פיגול דפגל בקמיצה ופיגול דקמיצה הוי כמו פיגול דשחיטה (ט דהיי דקצב פיגול בקמיצה לחודה הכי נמי מייקצב פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה לא חייב פיגול גמור וקתני קדש הלחם שמציאו לירי מעילה אלמא דפיגול מייח קדשים לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהבא לא חייש' ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא יט דמתייא לירי פיגול שמתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי דקטרה יט וה"ה לשחיטה הויא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לירי מעילה היינו למי שפיגל יז בוריקה קאמר: וכה

קלטתו מחילות. של עורה לכל דבר דהוי כמו שהוקדשה מתחלה להקריבה למוצה דטעונה כפון וכל צדדים הטעונים צקדשי מוצה ונפסלת ביוצא וצדיום ובשאר פסולין הנהוגין (ט בקדשי מוצה ז:.) **שנפסלה** ששחטה להדיא עולת צמת יחיד לאחר שהכניסה לעורה צדיום והעלה אותה הכהן

לגבי המוצה בשוגג או בצמוד מהו שחרר מאי לאו מדנקמיעציל ליה בזה דמתחלה לאו למוצה מכלל דלידך בעולת פנים סבירא ליה אי כרבה (א אי כרב יוסף: לא לעולם לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף חלל חדא מגו חדא עולת צמת יחיד מגו עולת פנים מצעיא ליה והכי קמיעציל ליה עד כאן לא קאמר רבה בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שאלתה אס עלתה מרד אלא משום דמחילה כתיקנה פסלה כלומר היכא דמעיקרא כי אקדשה לשם קדושת פנים אקדשה להקריבה בע"מא"ה דהיינו מחילה כתיקנה התם כי שינה בה משום הכי פסלה אבל עולת צמת יחיד הואיל והוקדשה מחילה שלא כתיקנה להקריבה כחון כי הכניסה לאחר מכן צניס וטענת צדיום או ינאל לא פסלה ואס עלתה לא מרד דהא דלאמרין דנפסלת צדיום או ביוצא היינו כשנכנסה מחילה למחילת עורה דהיינו כתיקנה: **אמר** ר' יוסף דאמר. בעולת פנים אי שינה בה אס עלתה לא מרד היינו טעמא (ז דכיון שהקדישה להקריבה במחילת העורה דהיינו כתיקנה קלט לה מוצה דאס עלתה לא מרד: אבל עולת צמת יחיד שהוקדשה תחלה שלא כתיקנה ואח"כ הכניסה בפנים דהיינו מחילה שלא כתיקנה ואלתא או נשחטה צדיום אס עלתה מרד דלא קלט מוצה יט ולא אחאי מחילה למחילת עורה כתיקנה: סיקו. ומדקמיעציל ליה אליבא דתרווייהו ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: א"ר גידל אמר ר' זריקת פיגול. (ט שחישב ז בוריקה) לפגל הזבח ופגל נמי בוריקה והשתא הוקצבה לפיגול שיש בו כרת אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים כלומר זריקת פיגול אינה שחובה כל כך שמוציא בשר קדשי קדשים מירי מעילה כזריקה כשרה דקיימאן ק"ל דמאחר שנוזק הדם כראוי יש צבשר הימר להכניס ואין מועילין בו אבל הכא כיון דפיגל בוריקה לא ינא הכשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס: ואופס זריקה אינה מביאה לירי מעילה. האימורין של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין(ט) בקדשים קלים לאחר זריקת דמן מועילין צאימורין ואין מועילין צבשר דלא חשיבא זריקה כלל לענין מעילה: **וקאמר** רשא שמעא. דרב גידל: **ולחמה חוץ לחומה לא קדש כולחם**. דכתיב על זבח המודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על כסמור: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחס מהן לא קדש הלחם. דבעינן צבעת וציצה שיהא כל הלחם רחוי: **אחס** חוץ לזמנה. דחישב עליה צבעת שחיטה לאכולה חוץ לזמנה או (ט חוץ לתקומה [וקס"ד] אע"פ שזרק [במנחות פיגול] קדש הלחם להכי דמועילין זו. אלאמ דפיוגול מייח לירי מעילה דקדשים קלים וקשיא לרב גידל דאמר אינה מביאה לירי מעילה בקדשים קלים: **וי אסא**. אבוי לקמיה דר' אבא אמר ליה הא דרב פפא לא קשיא לרב גידל: א"ל בוריקה. טעמא דקדש הלחם כשפגל בשחיטה משום דשזק בוריקה דלא פגל בוריקה הילכך לא הוי פיגול גמור דשחיטה לחודה להכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הא דאמר רב גידל דאינו מביא לירי מעילה היינו דפיוגל בוריקה יט' ממש דהוי פיגול גמור: **אמר** ליה רב אשי לרבא **והא אמר עולא**. בזהס' צפרק בית שמאי (דף מג.) קומץ פיגול שחישב עליו לפגל צבעת קמיצה והעלתו לגבי המוצה כיון שמשלה בו האור פקע פגולו

ממנו שאס פקע מיר וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאצברי פיגול שהעלין לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי תנא כצאברי פיגול לחוד לא הוה אמי קומץ מנייה דס"ד אמרנא ה"מ אבר דמיהבר להכי כיון שמשלה בו האור צמקתוהו הוי כמו שמשלה ככולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיהבר כי משלה האור צמקתוהו הוי כשנשר כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קתני קומץ פיגול דפגל בקמיצה ופיגול דקמיצה הוי כמו פיגול דשחיטה (ט דהיי דקצב פיגול בקמיצה לחודה הכי נמי מייקצב פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה לא חייב פיגול גמור וקתני קדש הלחם שמציאו לירי מעילה אלמא דפיגול מייח קדשים לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהבא לא חייש' ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא יט דמתייא לירי פיגול שמתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי דקטרה יט וה"ה לשחיטה הויא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לירי מעילה היינו למי שפיגל יז בוריקה קאמר: וכה

קומץ פיגול. יז שפיגל צבעת קמיצה והעלתו פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא כסמורן וקמיצה היינו שחיטה כדחשיב במנחות (דף יג:.) גבי יתו' עבודות שבמנהג כנגד ד' עבודות שצונו ותי קומץ פיגול אלמא הוי פיגול נקבע קודם העלאתו וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא יז ממנחות שקורין לקמיצה ולשחיטה פיגול א לבי' דפריך מדקאמר פקע לאן פיגול משמע שהוקצב פיגול משעת קמיצה מדנקט פקע וא"ת ליפ' ואי ס"ד לומר שנקצב פיגול משעת קמיצה והא בעינן הרצאת כשר (ובזהס כח:.) וי"ל דוקא למיבצי כרת אינו נקצב עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לירי מעילה ואס כן הקשה שפיר ומשני דמייח לירי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לירי מעילה והא גט דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המציאו לירי פיגול בשעת הקטרה והא יז קמני עלה אס אחריס מציאין לירי פיגול הוא

ממנו שאס פקע מיר וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאצברי פיגול שהעלין לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי תנא כצאברי פיגול לחוד לא הוה אמי קומץ מנייה דס"ד אמרנא ה"מ אבר דמיהבר להכי כיון שמשלה בו האור צמקתוהו הוי כמו שמשלה ככולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיהבר כי משלה האור צמקתוהו הוי כשנשר כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קתני קומץ פיגול דפגל בקמיצה ופיגול דקמיצה הוי כמו פיגול דשחיטה (ט דהיי דקצב פיגול בקמיצה לחודה הכי נמי מייקצב פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה לא חייב פיגול גמור וקתני קדש הלחם שמציאו לירי מעילה אלמא דפיגול מייח קדשים לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהבא לא חייש' ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייח ליה לירי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי דקטרה יט וה"ה לשחיטה הויא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לירי מעילה היינו למי שפיגל יז בוריקה קאמר: וכה

ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרווייהו. עד כאן לא קאמר רבא או דילמא אפילו לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם: אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה בקדשי קדשים. קלים כזריקה כשרה דמאחר שנוזק הדים יש היתר לכהנים ואין מועילין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה בהוציא זריקה לא יצא הבשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לירי מעילה האומרין בקדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים אלאר זריקה דמיס מועילין באומרין ואין מועילין בבשר: וקאמר לה לאט שמעא. דרב גידל: ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם. כדכתיב על זבח תודה חלות ובעינן על כסמור: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת לא קדש הלחם. דבעינן דבשעת וביחא יתא לחם שיהא לו קרום: שחטה חוץ לזמנה. דחיישב עליה בשעת שחיטה ולאכולה חוץ לזמנה חוץ למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלאמ פיגול מייח לירי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אבוי לקמיה דר' אבא. א"ל לא קשיא לך גידל הא דרב פפא: א"ל בוריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפיגל בשחיטה משום דשזק בוריקה דבוריקה לא חוישב הילכך לא חיי פיגול גמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הואי דרב גידל דאמר ואינו מביא לירי מעילה דפיגל בוריקה ובכולהו עבודות דהוא פיגול גמור: א"ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס' זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלתו לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המובח וירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונתור וטמא שהעלין לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד"א הני מילי אבר דמיהבר אבל קדש דמסירת לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ מ"מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלאמ דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל לא. מהבא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה חיי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייח ליה לירי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול גמור עד שפיגל כבולוה עבודות והוא הדין לחשיטה דשחיטה היא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לירי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

קלטתו מחילות. של עורה לכל דבר דהוי כמו שהוקדשה מתחלה להקריבה למוצה דטעונה כפון וכל צדדים הטעונים צקדשי מוצה ונפסלת ביוצא וצדיום ובשאר פסולין הנהוגין (ט בקדשי מוצה ז:.) **שנפסלה** ששחטה להדיא עולת צמת יחיד לאחר שהכניסה לעורה צדיום והעלה אותה הכהן לגבי המוצה בשוגג או בצמוד מהו שחרר מאי לאו מדנקמיעציל ליה בזה דמתחלה לאו למוצה מכלל דלידך בעולת פנים סבירא ליה אי כרבה (א אי כרב יוסף: לא לעולם לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף חלל חדא מגו חדא עולת צמת יחיד מגו עולת פנים מצעיא ליה והכי קמיעציל ליה עד כאן לא קאמר רבה בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שאלתה אס עלתה מרד אלא משום דמחילה כתיקנה פסלה כלומר היכא דמעיקרא כי אקדשה לשם קדושת פנים אקדשה להקריבה בע"מא"ה דהיינו מחילה כתיקנה התם כי שינה בה משום הכי פסלה אבל עולת צמת יחיד הואיל והוקדשה מחילה שלא כתיקנה להקריבה כחון כי הכניסה לאחר מכן צניס וטענת צדיום או ינאל לא פסלה ואס עלתה לא מרד דהא דלאמרין דנפסלת צדיום או ביוצא היינו כשנכנסה מחילה למחילת עורה דהיינו כתיקנה: **אמר** ר' יוסף דאמר. בעולת פנים אי שינה בה אס עלתה לא מרד היינו טעמא (ז דכיון שהקדישה להקריבה במחילת העורה דהיינו כתיקנה קלט לה מוצה דאס עלתה לא מרד: אבל עולת צמת יחיד שהוקדשה תחלה שלא כתיקנה ואח"כ הכניסה בפנים דהיינו מחילה שלא כתיקנה ואלתא או נשחטה צדיום אס עלתה מרד דלא קלט מוצה יט ולא אחאי מחילה למחילת עורה כתיקנה: סיקו. ומדקמיעציל ליה אליבא דתרווייהו ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: א"ר גידל אמר ר' זריקת פיגול. (ט שחישב ז בוריקה) לפגל הזבח ופגל נמי בוריקה והשתא הוקצבה לפיגול שיש בו כרת אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים כלומר זריקת פיגול אינה שחובה כל כך שמוציא בשר קדשי קדשים מירי מעילה כזריקה כשרה דקיימאן ק"ל דמאחר שנוזק הדם כראוי יש צבשר הימר להכניס ואין מועילין בו אבל הכא כיון דפיגל בוריקה לא ינא הכשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס: ואופס זריקה אינה מביאה לירי מעילה. האימורין של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין(ט) בקדשים קלים לאחר זריקת דמן מועילין צאימורין ואין מועילין צבשר דלא חשיבא זריקה כלל לענין מעילה: **וקאמר** רשא שמעא. דרב גידל: **ולחמה חוץ לחומה לא קדש כולחם**. דכתיב על זבח המודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על כסמור: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחס מהן לא קדש הלחם. דבעינן צבעת וציצה שיהא כל הלחם רחוי: **אחס** חוץ לזמנה. דחישב עליה צבעת שחיטה לאכולה חוץ לזמנה או (ט חוץ לתקומה [וקס"ד] אע"פ שזרק [במנחות פיגול] קדש הלחם להכי דמועילין זו. אלאמ דפיוגול מייח לירי מעילה דקדשים קלים וקשיא לרב גידל דאמר אינה מביאה לירי מעילה בקדשים קלים: **וי אסא**. אבוי לקמיה דר' אבא אמר ליה הא דרב פפא לא קשיא לרב גידל: א"ל בוריקה. טעמא דקדש הלחם כשפגל בשחיטה משום דשזק בוריקה דלא פגל בוריקה הילכך לא הוי פיגול גמור דשחיטה לחודה להכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הא דאמר רב גידל דאינו מביא לירי מעילה היינו דפיוגל בוריקה יט' ממש דהוי פיגול גמור: **אמר** ליה רב אשי לרבא **והא אמר עולא**. בזהס' צפרק בית שמאי (דף מג.) קומץ פיגול שחישב עליו לפגל צבעת קמיצה והעלתו לגבי המוצה כיון שמשלה בו האור פקע פגולו

ממנו שאס פקע מיר וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאצברי פיגול שהעלין לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי תנא כצאברי פיגול לחוד לא הוה אמי קומץ מנייה דס"ד אמרנא ה"מ אבר דמיהבר להכי כיון שמשלה בו האור צמקתוהו הוי כמו שמשלה ככולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיהבר כי משלה האור צמקתוהו הוי כשנשר כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קתני קומץ פיגול דפגל בקמיצה ופיגול דקמיצה הוי כמו פיגול דשחיטה (ט דהיי דקצב פיגול בקמיצה לחודה הכי נמי מייקצב פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה לא חייב פיגול גמור וקתני קדש הלחם שמציאו לירי מעילה אלמא דפיגול מייח קדשים לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהבא לא חייש' ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייח ליה לירי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי דקטרה יט וה"ה לשחיטה הויא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לירי מעילה היינו למי שפיגל יז בוריקה קאמר: וכה

ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרווייהו. עד כאן לא קאמר רבא או דילמא אפילו לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם: אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה בקדשי קדשים. קלים כזריקה כשרה דמאחר שנוזק הדים יש היתר לכהנים ואין מועילין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה בהוציא זריקה לא יצא הבשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס ואינו מביא זריקה דלאחר פי

<div></div>
עץ משפט <p>נר מצוה</p>
<p></p> <div>יח א מיי פ"ג מה' מעילה הלכה א':</div> <p>יב ב מיי שס הלכה ג: ג [מיי שס הל' אן]:</p>
מוסף רש"י

כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה. דלאו קדשי ה' הם, ואע"ג דהשתא אין לה שעת היתר (מנחות כב.). שנשחטה חורץ לזמנה כו'. על מנת לאוכלה מן לזמנה או מן למקומה (שם).

<div></div>
רבינו אפרשום
 קאמאר, דאי בעולה פשטא מאי למימרא: ועוד. סיפא נמי זריקא דבחסות מיירי דקמני לן דמה הו"ה לפיגול דאע"פ שחור וזרקו מועלין בו, אי אמת בשלמא בחסות. מיירי סיפא שפיר אלא אי אמרת בעולה כו': סיפא דרבי. לן דמה כו' מסייע לרב גידל דמיירי לאחר זריקה בהראי: רישא מאי. לימא נמי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה רישא: וסיפא ודאי מי מסייע ליה. לעולם אימא דלא מסייע ליה דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול. ואמאי לא דמי: ומאי שנא. ביה מאי שניו יש בין פיסול לן ובין פיסול פיגול: ודאי לא דמי. דאימא לן הלנה דקא עביד אפוקי בידים שהיה לו לזרוק וחלינו היינו דעביד בפיסול בידים הילכך קנסתין ליה דלא מהני ליה זריקה לאפוקי מדי מעילה אלא מועלין בו כי לא אחר זריקה: אבל מחשבת פיגול דלא עביד מעשה בידים. אלא באיסור מחשבה אימא דלא קנסתין ליה ומתני ליה זריקה דלאו קדשי ה' הוא: אבל מחשבת וולתני לפני דעביד בפיסול בידים הילכך לא אחר זריקה אין מועלין בו אלא מועלין אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' הוא: לפיגול ברישא וולתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו אלא מועלין פליג הכי בהראי ברישא אלא בסיפא נימא בדאע"ג דורק מיירי רישא דמועלין בו ומסייע לרב גידל: ההיא ודאי. סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ודאי מסייע ליה לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מבאי ליהי מעילה האימורים בקדשים קלים לימא הואיל ומסייע ליה סיפא ודאי דמי רישא: ודאי לא מסייע ליה רישא דכלא דרק

ד:

בחסות יח והוא זריקה וקמ"ל דאע"ג דנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מ"מ מועלין יט לאפוקי ממאן דלמחר לקמן (דף ה.) הימר שחיטה שנינו: **הפיגול** בקדשי קדשים מועלין בו יט ב'. לאו דזריק ומסייע ליה דזריקת פיגול אינו מוציא זריקת פיגול נמי וי"ל דדוקא פיגול אכל לא פיגול אין מועלין כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה יט ולא בעינא היתר אכילה להוציא מידי מעילה ו הא קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין זו יט והא סייעמא לרב גידל מהא דקאמר דזריקת פיגול אינו מציא לידי מעילה בקדשים קלים דהא ודאי מיירי צורק דאי בלא זרק ומאי אריא ו פיגול אפילו לא פיגול לא פיגול נמי ועוד מדלא מפליג בין זרק ללא זרק ולפלוג צרישא ולימני לפני זריקה מועלין זו ו כלומר ודאי דרישא מיירי צורק והוא סייעמא לרב גידל מהוצאת מעילה בקדשי קדשים דאי בלא זרק דוקא מאי אריא דמפליג לא לקדשי קדשים לקדשים קלים ליפלוג בקדשי קדשים עזמן וקאמר מציא לידי מעילה בקדשים קלים דעל כרחק מיירי יט בסיפא צורק לימא הואיל ומסייע ליה פי' סיפא ודאי רישא דאינו מוציא מדי מעילה יט בקדשי קדשים ודחי קדשים קלים פסיקא ליה כו' כלומר לעולם מייירי רישא בלא זרק דוקא והא דלא מפליג בין זרק ללא זרק בקדשי קדשים עזמן משום דיש קדשי קדשים דאי בלא זרק ודאי רישא דאינו מוציא מדי מעילה יט בקדשי קדשים ודחי קדשים קלים פסיקא ליה כו' כלומר לעולם מייירי רישא בלא זרק דוקא והא דלא מפליג בין זרק ללא זרק בקדשי קדשים עזמן משום דיש קדשי קדשים דלא פסיקא ליה לנימני דלאחר זריקה אין מועלין כגון בעולה יח ו הא אפילו יתא לרצ גידל וגם מילתא

בחסות יח והוא זריקה וקמ"ל דאע"ג דנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מ"מ מועלין יט לאפוקי ממאן דלמחר לקמן (דף ה.) הימר שחיטה שנינו: **הפיגול** בקדשי קדשים מועלין בו יט ב'. לאו דזריק ומסייע ליה דזריקת פיגול אינו מוציא זריקת פיגול נמי וי"ל דדוקא

ועוד דקתני סיפא א"לן דמה אע"פ שחור וזרקו מועלין בו אי אמרת בשלמא בחטאת שפיר אלא אי אמרת בעולה צריכא למימר סיפא ודאי מסייע ליה רישא מאי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי רישא ו א סיפא ו א (א) (א) (א) ודאי מסייע ליה ו מ"ש הלנה דקעביד בידים לא מהני זריקה לאפוקי מידי מעילה מחשבה ו לא קא עביד בידים מהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה לימא הא מסייע ליה הפיגול בקדשי קדשים מועלין בו לאו אף על גב דזרק ומסייע ליה לא דלא זרק אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין בו אמאי קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ליפולוג ברישא ולימני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו ההוא ודאי מסייע ליה לימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי רישא יקדשים קלים פסיקא ליה הכא לא פסיקא ליה: כלל אמר רבי יהושע יכל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה איזויה שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנחמאת ושיצאת ואיזויה שלא היתה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחורץ במקומה ושקבלו פסולין וזרקו אותה דמה: אמר ליה בר קפרא גלבר ו דקתני בן אחותי ראה מה אתה שואלני למחר בבית המדרש היתר שחיטה שנינו או

ועוד. מסיפא נמי דיקא ו דקתני לן דמה והוא הדין לפיגול אע"פ שחור וזרקו מועלין זו דאין מוציא מידי מעילה: אי אמרינ בשלמא בחסות. ו א להכי דייקתין דה"ה לפיגול שאס פיגל זו אע"פ שחור וזרקו מועלין זו: אלא אי אמרנ בעולה צריכא למימר. דמועלין בה הא כולה לגביה היא בלא ש"מ בחסות מיירי וה"ה לרישא: סיפא ודאי מסייע ליה. לן דמה כו' דמיירי לאחר זריקה בהדיא ודייקתין ה"ה דפיגול ו דזריקה אינו מוציא מידי מעילה ו א: נימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה רישא. דנימא נמי בחסות מיירי וקאמר לעולם מועלין זו דמשמע אע"ג דזרק: וקא פריך ומסיפא נמי מי פשיטא ו ליה דמסייע ליה דילמא לעולם אימא לך דלא מסייע ליה דלמרתין דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול: ו ומהדר ליה אמאי לא דמי ומאי שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן לפסול פיגול: וא"ל ודאי לא דמי דהואיל לן בלנה דקעביד אסורא צידים. שהיה לו לזרוקו והלינו דהיינו דקעביד ליה פסול צידים דלגבי מחשבה פיגול חשיב לניהו מעשה צידים הילכך קנסתין ליה דלא מהני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה בלא מועלין נמי לאחר זריקה: אכל **מחשבת פיגול לא עביד מעשה צידים**. אלא פסול מחשבה אימא לך דלא קנסתין ליה ומתני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה ודלא כרב גידל ורישא בעולה קמיירי כדאוקימנא צרישא: ה"ג דאין מועלין זו. דזריקת פיגול ו (א) (אינה מוציאה מידי מעילה והיינו ו א) כרב גידל: **אמאי קתני סיפא**. דההיא הפיגול בקדשים קלים אין מועלין זו יט כלומר אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' נינהו: **ליפולוג צרישא צידים ולימני לפני זריקה מועלין**

זו לאחר זריקה אין מועלין זו. אלא מדלא פליג הכי צרישא בלא בסיפא לימא יט דאע"ג דזריק מיירי רישא דמועלין זו ו וסיפא מסייעא לרב גידל: **ההוא ודאי**. סיפא דקתני בקדשים קלים אין מועלין: ו מסייעא. לרב גידל דליהו נמי הכי קאמר ואינו מציא לידי מעילה בקדשים קלים: **נימא הואיל ומסייעא ליה סיפא**. כדלמרתן דודאי מסייעא ליה (א) (א) נימא נמי רישא דבאע"ג דזרק מיירי: א"ל רישא ודאי לא פסייע ליה. דרישא מיירי בלא זרק כדלמרתן והא דדייקת אכל זרק מאי ה"ג דאין מועלין אמאי קתני סיפא כו' ליפולוג צרישא אין ה"ג דמצי לפולוגי צרישא בלא משום הכי הנה סיפא בקדשים קלים אין מועלין זו הואיל ופסיקא ליה למלתא דרבנן לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין זו באימורין הואיל וזריקת פיגול היא משה' חציבה ליה טפי מההיא הפלגה דרישא דלא פסיקא ליה מילתא הואיל דלפני זריקה מועלין זו ולאחר זריקה אין מועלין זו כדדייק ו צרישא הילכך לא תני לה ולעולם לא מסייע ליה לרב גידל: **ראה מה אסא שואלני**. יט שאל לו הא דקתני במתני' שעת היתר יט שחיטה שנינו דכיון שנשחטה כמקנה בלא פסול היינו שעת היתר ואע"ג דשזב נפסלה יצאת מידי מעילה:

א ו דמיירי דקרי ליה היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה שאז מותר בצאכליה זריקה נמי קרי ליה היתר לכהנים משום דכיון דעומד לזרוק צורוק דמי ודרש אית ליה צורוק דמי ורבנן לית להו צורוק דמי דלקמן דהיתר זריקה שנינו לימא ר"ש הא ועוד דמייתי נמי לקמן מרבי שמעון

שחיטה והיתר זריקה למאן דאית ליה כמו זריקה למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו דאי אמרת דוקא פיגול מועלין בה אבל לא פיגל אין מועלין בה כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה אי"כ היינו כרב גידל דאית ליה זריקת פיגול אינה מוציאה מידי (פיגול) [מעילה] בקדשי קדשים וה"ה היתר זריקה או היתר שחיטה שהיא כזריקה למאן דאית ליה היתר שחיטה שנינו או היתר זריקה שנינו ואנו באין לדחות דבריו ונ"ל כי יש לתרוץ כי (מפי' דבעי') [אמאי דחזין] לעיל בסמוך דלעולם איירי בלא זריקה וקמ"ל אע"ג שנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מועלין בו לאפוקי ממ"ד לקמן היתר שחיטה שנינו: יט בו והיי ורישיתא: ו א איירא פיגל אפילו אפילו לא פיגל: (א) בין קדשי אוח' ל' נמחק: וס מיירי סיפא בורק אות ב' נמחק: וס מעילה דרישא נמי איירא בורק דאי בלא זרק לפיגול ולתני ברישא כדפ"ה: וס בעולה אפילו חובת א' נמחק: (ס) אבל לענין להביאי לידי מעילה בקדשים: וס ליה כן זה חובת כו' נמחק:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

מסורת הש"ם

א) או דילמא סיפא ודאי מסייע ליה רישא לא וסיפא מי פשיטא דמסייע ליה ומ"ש כו' ז"ק בשם ס"י, ו צ רשיק מ"י, א) י"א רישא נמי לא, ד) מנחות קב., ו) [י"ל פסא וד"כ חוס' תמורה י' ד"ה איתמרה, ו) בפיגול ז"ק, ו) הרי"ג ז"ק, ח) ג"א דלא כרי"ג וכן גר' ה"ק, ו) באימורים ז"ק, ו) ומסייע לרב ז"ק, ו) מרישא ז"ק, ו) כאן הוא סה"ד ואח"כ מ"ה ד' אמאי קתני סיפא כו' דבאזכרה ר"ג מודה וגם כו' ז"ק, ו) דלא הוי לאחר זריקה כו' ז"ק, ו) ואפ"ה חשבה כו' ז"ק.

הגהות הב"ה

א) גב' סיפא ודאי מסייע ליה ורישא לא מ"ש. ג"כ בתמיה והכי סיפא נמי לא ודאי קסית ליה כמו שפשי"א ע"ש: ו צ רש"י, ו) ד"ה אי אמרת בשלמא מחטאת מיירי צריכא למימר להכי: א) ד"ה סיפא וכו' מעילה ה"ה ואח"כ מ"ה רישא נמי נימא הואיל: ו ו) ד"ה ה"ג וכו' פיגול מוציאה מקדי מעילה והיינו דלא כו' גידל: ו א) ד"ה יתא וכו' מסייע ליה מסייע נמי וכו' מיירי ה"ה ואח"כ מ"ה רישא ויתני א"ל נמחק:

שיטה מקובצת

א) ורישא וסיפא ודאי מסייע ליה א"ל ומ"ש א"ל הלנה. על חיבות ורישא לא נרשם עליהם קו למעלה ולדורות כי לפ"ד ראו למחקר: וס מחשבה דלא קא: ו א לבב דא. ע' תוס' תמורה (דף י' ע"ה): ו דיקא דבחסות איירי דקתני: וס בחסות צריכא למימר להכי: ו חובת ליה נמחק: ו ו היינו דלא כרב: וס בו באימורין אפילו חובת כלומר ל"ש: וס לימא דאע"ג דזריק מיירי וריקת דלאו קדשי ה' הוא: וס לפיגול בחישא ולתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו אלא מועלין פליג הכי בהראי ברישא אלא בסיפא נימא בדאע"ג דורק מיירי רישא דמועלין בו ומסייע לרב גידל: ההיא ודאי. סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ודאי מסייע ליה לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מבאי ליהי מעילה האימורים בקדשים קלים לימא הואיל ומסייע ליה סיפא ודאי דמי רישא: ודאי לא מסייע ליה רישא דכלא דרק

הני תרין מכל הני דרישא והלא בכלוהו דתנא מועלין בה לן הוה בהו שעת היתר לכהנים היינו טעמא משום דהני

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בְּבִשְׂרָה
יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזְה מִדְּמָה עַל
הַבְּגָד אֲשֶׁר יִזְה עָלֶיהָ
תִּכְבֵּס בַּמָּקוֹם קָדֹשׁ:

הגהות הב"ח

(א) גמ' הא קבלוהו או זרקו
בשרים: (ב) רש"י ד"ה או
היתר אכילה וכו' ואם אירע
אח"כ צו שום פסול אפ"ה
אין:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

ענין דתהוי קבלה נמי בלא
ג דעדיין לא נזרק דמו הוי
דמיג) דכיון דנתקבל זכוס
היסר אכילה שנינו. דאע"ג

וְהַדְּנֵשֶׁשֶׁת וּמִקְבֵּל כִּרְאֵי לְעוֹלָם לֹא יֵלֵךְ
 מִיְּמֵי הַמַּעֲשִׂה עַד יֵם שְׁמוֹרָה וְדָם דִּישׁ בִּזְרוֹ
 שֶׁשֶׁעַת הַיִּתָּר אֲחֵלָּה לִכְהֵנִים אִם אִרְעֵי (א)רְעֵי
 בִּזְרוֹ שׁוֹם פְּסוּל (ז)וֹ אֲפִלּוּ הִבִּי אִין מוֹעֲלִין (ב)
 יוֹחֵנִן כִּרְפָא דְחֻקֵּיהּ וְרַבִּי יוֹחֵנִן שֶׁהָאִתְּרֵיהּ
 פְּסוּלֵיהּ זֶה מִלְתָּא: מַאי לֹא דֵלֵן הַדָּם.
 וְהַתְּמַלְּקָא בִּזְרוֹ כִּרְאֵי וְחֻמְכִּי כִּי קוֹדֵם
 לְמַעֲשֵׂי הַמִּצְוֹת וְקָמִי בִּזְרוֹ מוֹעֲלִין וְחֻמְכִּי מִשּׁוּם דְּלֹא
 הִתְּעוֹמַד לְחֻקֵּי כְּרוֹק דְּמִי וְשׂמִי הִימָר
 דְּחֻקֵּיהּ שִׁמְנִי: לֹא דֵלֵן בְּשַׁר. חוֹךְ לִזְמַנִּי:
 דֵּם אֲחֵלָּה דֵּם אֲוִדוּרִי. וְהִבִּי אִין מוֹעֲלִין בִּזְרוֹ
 דִּישׁ הִימָר אֲחֵלָּה לִכְהֵנִים כִּי יוֹחֵנִן:
 לֵיל עַד אֲכִילָא תְּרֵי. בְּפִסְלוֹ קִבְּלָה
 חֻקֵּיהּ קִבְּלָה פְּסוּלֵיהּ לְחוּד סָגִי הִימָר
 וְנִפְסַל בִּזְרוֹ: אֲלֵא לֹא דִקְבֻלוּ פְּסוּלִין וְאִף
 עַל גַּב דְּזֻקְרוּ כְּשֵׁרִים מוֹעֲלִין בִּזְרוֹ.
 וְהִתְּרֵיהּ וּמִקְבֵּל בְּפִסְלוֹ דֵּלֵא הִיב בִּזְרוֹ הִימָר
 חֻקֵּיהּ דֵּלֵא הִיב קִבְּלָה כְּשֵׁרִים וְטַעֲמָה
 קִבְּלָה פְּסוּלִין חֻקֵּיהּ דְּזֻקְרוּ כְּשֵׁרִים אֲחֵלָּה
 אִין מוֹעֲלִין בִּזְרוֹ דְּמַשְׁעָה שְׁקִבְּלָה כְּשֵׁרִים
 וְהִתְּרֵיהּ לְזִירָה וּמַשְׁעָה אִין מוֹעֲלִין בִּזְרוֹ שׂמִי
 הִימָר זִירָה שִׁמְנִי: מַסְקִיף לֵב רַב
 וְיוֹמָף. לְעוֹלָם אֲיֵמָה כִּי דִלְפִלּוּ קִבְּלָה
 כְּשֵׁרִים חֻקֵּיהּ פְּסוּלִין גַּמִּי מוֹעֲלִין בִּזְרוֹ
 הִתְּרֵיהּ אֲחֵלָּה שִׁמְנִי דִלִּי סִיד דִּלְיָה
 הִיב כְּדָמָר דִּקְבֻלוּ פְּסוּלִין
 וְזֻקְרוּ כְּשֵׁרִים אֲחֵלָּה קִבְּלָה כְּשֵׁרִים אִף
 עַל גַּב דְּזֻקְרוּ פְּסוּלִין אִין מוֹעֲלִין בִּזְרוֹ
 דְּדוּקָא קָמִי אֲלֵא הֵא דִמֵּן בִּזְבֻחִים חֲטָאֵת

[illegible]

פסולין ז' אלו זקנו פסולין ר"ל
 פסולין לזמי זריקה פסולין
 ז"ה דקבלו נט פסולין חזר
 זריקה שמי וא"ם אי"ל לזל
 ופסולין אי קבלוהו פסולין
 ז' דלזכי הימר זריקה מ
 מין ז' מועלין ר"ל הי"ד
 זקנו פסולין דל"א תנא אל
 פסולין ולא נקט זקנו פסולין
 ז' שמי לזל לזמי קבלו
 אי קבלוהו כזריס אי מוט
 וא"ם מועלין: **מרבקה**
 ז' **המאת פסוה אין דס**
 ז' חזקו פסולין הוא דלזן
 פסולין אין מועלין ז' וס
 אלס ש"מ דלזן לזקדק על
 דוקא ולעולם הימר אפלה

וא אלמא היתר זריקה שנינו: אי ס"ד
הא דתנן. בזבחים (דף צב ע"א) חטאת
דמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס
ה ואי כדמר דהיתר זריקה: קרי כאן
נעשת מצותו ההוא כשניתו ממנו על
טעון כיבוס אלא מאחר דזרקוהו בין
ט"ט תנייה אגב דתנן פסול דנשחטה

וממעון גופיה אלמא מיציעה
ר"ש וצין לרצון קצעי דלא
זכילה לא ואיכא למיצעי אלי
מי אלא לענין טומאת אוכלי

ה' יתור אכילה שנינו
ה' שנינו ר' יוחנן אמר
וירא לא דייקא מתני'
ר' בי יוחנן תנן שלנה
ו' דלן דם וקתני אין
יקשה שנינו ה' לא דלן
ש"ה קתני אין מועלין
תה לה שעת ה' הכושר
מזמנה חוץ למקומה
דמה ה"ד ה' אלימא
פסולין ל"ל עד דאיכא
פסולין וזרקוהו כשרים
ה' יתור זריקה שנינו
י"ס ד' איכא לפלוני
אתא פסולה ב'אין דמה
תה לה שעת הכושר
תה לה שעת הכושר
תה לה שעת הכושר
ת או שיצאה איוורה
כושר שנשחטה חוץ
ובלו פסולין וזרקו את
קבלוהו פסולין וזרקו
ון כיבוס הא קבאן
עון כיבוס קרי כושר
ר הוה אלא לאו דוקא
ה"נ

[illegible][illegible]

ד דאיכא נמחק: (ל) כלל קבלו פס
חד טעמא הוא משום היתר אכילה
איכא השתא היתר זריקה: (ל) קבלו
(ל) שפיר למיתני דזרקו פסולין: (מ)
(ס) דקבלוהו פסולין דוקא א"כ קשיא ל
(ת) דוקא אלא אנב וקבלוהו נקט זר

ה.

עו"י"ל לכולי עלמא דבין
טומאת אוכלין אצל לענין
כאן לא קאמר ר"ש כזרוק
(קדשי עו"י קדשים עד לאחר

[illegible]

וממנו ומחולקו נח דקקס
 וריקח שנינו. דלא הימר
 עד לאחר שנינו. דלא הימר
 קקטט לן דמה ולא נקט כרובא
 א שטיתו בשבט מ"מ אין
 צעני הש"ס וזהו הקפיד
 פריך מניה: **ל**א דין גבי
 ומא' ש"ד דמקשה והא
 דמאי ממירי בלן דס דומיא דספא
 פסולין חרקי דמן אלתא
 גרסא למורי ד"ה פ"ח ש"י:
 ה"ד א דקבלו פסולין ו
 ימי אלא לאו דקבלו פסולין
 גיא וזו אריאל לומר הימר
 א הימר אריאל ל"ל לאו ד
 דממעיל משום דהיא אריאל
 אין דוקא הא קבלוהו כשרים
 קא י"ל דמנא חרקי פסולין
 ליהוה כשרים א"ע: דרקור
 לחוד פסיר ידע דרקור
 דהיא אריאל שנינו ואומר
 בשרי חרקי פסולין דמעילין
 וזהו קמ"ל דמי דרקור
 לא לומר מה ד נמי ורקור
 כ"מ"ד הימר שטיתו שנינו
 כמחמאן כן לומר דקבלוהו
 דמה טעון כירוס ע"י ללגי
 וואמא קרי כאן אשר זה
 דקבלוהו נקט ליה ה"י א גבי
 דל:

יין לחוד דהוי: (ע) דקבלו פסולין
ליין כלומר דוקא קבלוהו פסולין מ
חק: (ע) תיבת מיד נמחק: (מ) פסול
: (מג) לומר דכי נמי: (מז) מועלין
ומה"ד קבלו: (מו) כיבוס ולגבי מעילה
והו פסולין אבל קבלוהו כשרים ועד
הו פסולים אנב:

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ג מהלכות
מעילה הלכה א:
ב מ"י פ"ח מהל'
מע"ק הלכה ג:
[מ"י שם הלכה ז:]

שיטה מקובצת

[illegible]

אבל הא קבלוהו כשרים
אמרין תיבת כי נמחק:
לו זרקו פטולין לאפוקי:
קדק כך דכי קבלו כשרים:
א נזרק טעון כיבוש ה"נ:

<div></div>
עץ משפט
נר מצוה
<p>כב א ב מו י פא המל' סהס' ממס' שש"מ עעלה לל' זז' גג' ננ"י ממל' ממעלה ההס' ננ:</p>
 ‏

רבינו גרשום

חזן לזמנו וחזן למקומו תנא נמי ושקיבלו וזרקו פסולין ולעולם לאו דוקא: והכא נמי לאו דוקא. וליכא למירק מיניהו מדי: א"כ. כדקאמרת דלאו דוקא למא לי למיתנא בתרין דוכתי מילתא דלאו דוקא: אלא אימא קל לעולם דמעילה דוקא. ולא להתייא דוקאי להיתר זריקה אלא לאשמועינן דפסול עושה שירים ליפסל ואע"גדיקביטו הדס בבי כוסות וקבל פסול וזרק תחילה והדר קבל כשר וזרק ההוא קבלה וזריקה דכשר לאו כלום היא: מ"ט דהאי קבלה דכשר פסול הוי ופטילה והא תנן במסכת זבחים וכולן שקבלי אא תמן חזין לזמנא וזרקו למקומו אם יש דם הנפש יחזור הכשר ויכשר ההוא ויחשבו פסול בקבלה ההוא לזמנא או חזין למקומו דמשחבת פיגול דפסול אין עושה שירים ליפסל. אבל כשחושב כשר בקבלה חזין לזמנא וחזין למקומו אע"פ שיש עוד בצואר עד הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמשחבת דכשר פוסלת שירים. וזכיי אמרת דקמ"ל דפסול עושה שירים והא בעא מיניה בובזיים בפרק כל הפסולין ואמר ליה אין לך דבר שעושה שירים ליפסל אלא כשר שחושב בקבלה חזין לזמנה וחזין למקומו אע"ג דקיבל אחד שוב שלא במחשבתו וזק ולא כלום היא אלא עושה שירים ליפסל: ומ"ש דחזין לזמנה וחזין למקומה עושה שירים ליפסל. והואיל ומרצין לפיגולין דצריכי דיינין זריקה לאקביעניהו בחיוב פיגול עושה שירים כמותן: מאי לאו הני עושין שירים. לאפוקי פסול שקיבל שלא במחשבת דאין עושה שירים: לא אפילו פסול. הא אין לך דבר קבני דמשמע הני בדרב לא הני קאמר אין לך דבר שאין מרצה בצבור כגון פיגול ונותר ורוצא ועושה שירים ליפסל כמותן אלא חזין לזמנא וחזין למקומו והואיל ומרצין לפיגולין: אבל טמא דהיינו נמי פסול דאיתיה לצבור דטומאה מרצה היא בצבור משוי שיריים פסולין. שאר פסולין כגון בעלי מומין. הפיגול. כשחושב בשחיטה לעולם מועלין בו לאו דלא זרק מיירי משום הכי מועלין בו אע"ג דכבר

ה:

אמר רב אבי **למה** **אי** **למייתי** **תרת**. כלומר בשני מקומות הכא במעילה והתם בפרק דס חטאת יא (ובזחים דף 35.) דלא ניחא ליה ^(א) לומר דבשני מקומות יהיה שונה יז כפולות אלא לעולם דמעילה דוקא ומכל מקום לא תפשוט דהיתר זריקה שנינו דלילמא לעולם אימא לך דהיתר אכילה ועיקר מנתי' דצקצלוהו וזרקוהו פסולין וכי מיתנא ל"ל טח עד דליכא תרתי למא ריך שזרקו פסולין הא קמ"ל דפסיל עושה שיריים לומר דוקא משום דקיבלו פסולין וזרקו פסולין טח דמשמע ליכא לא היתר אכילה ולא היתר זריקה דכי נמי יחזור הכשר יז מדס שצלואר ויקבל ויזרקו לאו כלום הוא כיון שזרק פסול אצל אי לאו דזרקו פסולין אלא נשפר דס חטאת נקט מרזייהו קצלו וזרקו אגב היא דהכא דכיון דליכא תרתי משניות שיש בהן יט כפולות צנחנן אין להקפיד א"נ מצי למימר התם כי הכא דקמ"ל דפסול עושה שיריים ואף על גב דמהכא שמעינן מכל מקום אין להקפיד דמשהא אחרת אס שונה צה דבר שאינו משום דהוה כשמי משניות כפולות צנחנן והשתא ניחא דצמסקא לא איפשטי לן מידי מן הבצעי ולהכי מייתי ת"ש מכל

הני דבסמוך: פסול מהו שיעשה שיריים. פירוש יא) שזרק מהו שיעשה כל מה שנשאר צלואר שיריים: ה"ג מאי לאו אפילו פסול. פירוש אפילו פסול בכלל אין לך דבר שעושה שיריים ומשני לא לצר מפסול חוץ מאותו פסול יט דק"ל ציה דהיינו טמא כמו שמפרש בסמוך יט ויס"ג איפכא לאו צר מפסול והיא היא ובר קאי אחוץ לזמנו וחזן למקומו ומשני לא דע"ז(אפילו) פסול (כו') [כלומר] פסול הוא כמו חוץ לזמנו וחזן למקומו והא אין לך קמני כלומר דמשמע צדידא דשום פסול אינו עושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחזן למקומו דוקא ה"ק אין לך יט שאינו ^(א) [מנראה] צצור ועושה שיריים כו' כלומר כל פסול שאינו מרצה צצור אינו עושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחזן למקומו האי טמא דאיתיה צצור משוי שיריים שהי זריקה חשובה קמא אחרי שיש לו היתר צצור שאר פסולין דליתנהו צצור לא משוי שיריים לפי שאין זריקה חשובה והרי היא כאילו לא זרקו כלל הילכך פסול דלמר עושה שיריים מיירי בטמא: **תא** שמע הפיגול צעידם מועדין בו **דא** דלא זרק. ויעולם דקמני ר"ל בין פיגל בשחיטה בין פיגל בקבלה ואפילו פיגל בקבלה דה"ל היתר שחיטה קמני דמועלין וטעמא דפיגול הא לא פיגל אף על גב דלא זרק אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו לא זרק ולהכי נקט פיגל דאי לאו דפיגל אין מועלין דהיתר אכילה יט שנינו: **ומאי** צעידם הא קב"ל בדרב גידל. מימה מאי פריך מאי לעולם אדרבה דניחא טפי כיון דמיירי צורק ואדרבה למאי דסלקא דעתך דמיירי בלא זרק הוה קשה טפי מאי לעולם כיון דליחא לדרב גידל דהא לעיל מייתי סיעתא לרב גידל מדנקט לעולם דמיירי ע"כ צורק דאי בלא זרק מאי למימרא ומפרש השר מקוצי יט דלמר הכי כי ס"ד נמי דהיתר זריקה שנינו יט איחא לדרב גידל והכי פירושו מאי לאו דלא זרק יט מדנקט לעולם משמע דמיירי בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ואשמעינן תרתי דכי זרק ט מועלין אלמא ש"מ כדרב גידל דלא אחיא לא זריקה ומפקע מידי מעילה וכי לא זרק אשמעינן דהיתר זריקה שנינו דמשמע דוקא פיגל מועלין זו הא לא פיגל אין מועלין זו לא דזריק ומאי לעולם דהא כיון דמיירי בזריקה א"כ ליכא רצותא דזיוקא דהא פשיטא דהיתר אכילה יט מפקע מידי מעילה ומשני הא קמשמע לן כדרב גידל כלומר גט דלא אחיא זריקה פיגול ומפקע מידי מעילה:

כיצד

עד דסיים למילתיה והדר צעי מיניה: ומשני לא אחא לאשמעינן אלא קבל דמו בבוס [נלא] אמרין כל העומד לזרוק כזרוק דמי משום דקבלה דפיגול לא חשיבה כזריקה לאפוקי ממעילה הא בדתם דלא דפיגול מוציאה דמארנין כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא בדורק מיירי. וטעמא דפיגול הוא דזריקה דירייה לא חשיבה לאפוקי ממעילה הוא זריקה כשרה מפקא מידי מעילה אלמא דהיתר אכילה שנינו דזריקא תבניתין כו' יוחנן והואיל ומוקמת לה בדורק ולא בולא זרק: מאי לעולם. דקאמר לא אתא לאשמועינן אלא כהלכה כדרב דאמר אשמועינן דמועלין כדרב גידל חיבת אלמא ש"מ נמק: לא זריקת פיגול ומפקא: גט אכילה מפקא מידי. אות ע' נמק: גט כלומר כולה רבואת לכדרב גידל לומר דלא אחיא זריקת פיגול ומפקא מידי אות ע' נמק:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

פ"ג לגבי מעילה הא דקמני שקצלו פסולין לאו דוקא הכי א דנימא הא קצלו כשרים וזרקו פסולין אין מועלין צה דלאפילו קיבלו כשרים וזרקו פסולין מועלין דהיתר אכילה שנינו ^(א) דבעינן ז גבי זריקה וליכא. ואי קשיא לך מאחר דלאו דוקא אחאי מני לה מרץ אגב דמני פסולי דנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו תנא נמי שקצלו פסולין וזרקו ולעולם לאו דוקא ט וליכא למידק מינה כדדייקת צרישא הא קצלוהו כשרין אע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין זו: **אמר רב אבי אס כן**. דקאמר דלאו דוקא ל"ל למיתנא בתרי דוכתי מנתי' דלאו דוקא: אלא לעולם דמעילה דוקא. ודייקינן מינה דהיתר זריקה שנינו כדלמנן ט הכא פסולים דמני גבי חטאת פסולה לאו דוקא אלא כדלמנן דהוא הדין נמי כי קצלו וזרקו כשרים אלא להכי קמני שקצלו פסולין וזרקו פסולין דהא קמ"ל דפסול עושה שיריים שאס נתקבל הדס בשני כוסות אע"ג דקבל פסול בתחלה זרק וחזר וקבל כשר זרק עושה הפסול לכל הדס שנשתמר אחר וריקתו שיריים דהא דקבל כשר זרק לאו כלום הוא אלא דינו כשרי הדס שאס הוה מדמה על הצגד בין זריקה דכשר לזריקה דפסול אינו טעון כיבוס א"נ שאותו הדס דינו לישפך למהה כדון שיריים דאי אמרינן אינו עושה שיריים טעונין יסוד: ה"ג

א) הא קמ"ל כלומר ו הא בחטאת ^(א) פסולה הא קמ"ל וכו'. והא דתנן במסכת זבחים (דף 35.) וכולן שקצלו אח ז דמו חוץ לזמנו או חוץ למקומו אס יש עדיין דס הנפש צלואר יחזור הכשר ויקבל דמשמע אינו עושה שיריים היינו כשחישב פסול בקבלה חוץ לזמנו או חוץ למקומו דמשחבת ט פסול אינו עושה שיריים לפסול אצל אס חישב כשר בקבלה חוץ לזמנו אע"פ שיש עוד צלואר דס הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמשחבת ^(א) דכשר יט פוסלת שיריים א: והכי אמרת דהא קמ"ל דפסול עושה שיריים והא צעא ר"ל מרבי יוחנן בפרק כל הפסולין (ובזחים דף 37:) פסול כו' וא"ל אין לך כו' אלא חוץ לזמנו וחזן למקומו שאס זרק מקאת הדס ע"מ לאכול חוץ לזמנו וחזן למקומו והשאר זרק שלא במחשבת פיגול לאו כלום הוא אלא כל הדס שנשתמר נעשה שיריים ופסול: ומאי שא חוץ לזמנו וחזן למקומו דעושה שיריים ליפסל הואיל ומרצה לפיגול. והואיל חזיקת הדס חשובה היא כל כך דמרצה דפיגול דקובעת דפיגול דלעולם לא הוקצע פיגול צכרת עד שעת זריקה: מאי לאו. הני הוא דעושה שיריים לאפוקי פסול שקיבל ולא חישב לפגל דאינו עושה שיריים: לא אפילו פסול והא אין לך קמני. דמשמע הני צלגד ולא פסול: ה"ק אין קל ^(א) י שאינו מרצה צצור. כגון פיגול ונותר ויוצא שעושה שיריים לפסול אלא חוץ לזמנו או חוץ למקומו דלע"ג דחוץ למקומו אינו מרצה צצור עושה שיריים והואיל ומרצה לפיגול: אצל טמא. דהיינו פסול דמרצה נמי צצור דטומאה דחויא היא צצור משוי השיריים יט) פסולין. שאר פסולין כגון בעלי מומים לא משוו שיריים והא דלמר הא קמ"ל דפסול עושה שיריים היינו טמא והאי דדייקינן לאפוקי פסול דלא משוי שיריים היינו שאר פסולין: **פיגול**. שחישב בשחיטה לעולם מועלין זו ובקדשי קדשים מיירי ומש"ה מועלין דאף על גב דנתקבל הדס כראוי לא אמרינן כל העומד לזרק כזרוק דמי (מנחות דף 37:) משום דקבלה דפיגול לא חשיבא קבלה ולא הוה כזריקה לאפוקי מידי מעילה וטעמא דהוי קבלת דס יט פסול דפיגול להכי לא מפקע ממעילה הא קבלת דס דכשר דלאו דפיגול מוציאה ממעילה דלמר כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא צורק. מיירי וטעמא דפיגול הוא דזריקה כדדיה לא היא כלום לאפוקי ממעילה הא זריקה כשרה מפקא מידי מעילה אלמא היתר אכילה שנינו כרבי יוחנן: ומאי לעולם. צניחומא קא צעי לה. וה"ע מצי למיבצעי נמי כי מוקינס לה צדלא זרק אלא דנטר ליה דהלכתא כרב גידל דלמר זריקה דפיגול אינה מוציאה מידי מעילה:

כיצד

חיבת כפולות נמקח: טח ל"ל כלומר עד: טח פסולין דחשתא ליכא. חיבת דמשמע נמחק: יט הכשר ויקבל מדס זיוורק. חיבות שבצואר ויקבל נמחק: יט הדס לאחר קבלת פסולים אמרנין בובזיים: יט בהן כפולות לשון בחנם: ט קשה ג"א לן משום דבשתי מקומות נהיה שונה בהם דבר שאינו צריך: לא) פ"י שזרק מהו שיעשה כל הדס שנשאר: יט פסול דאיידי ביה. חיבת דקי"ל נמחק: בט) בסמוך שאותו ודאי עושה שיריים ויס"ג איפכא מאי לאו: יט לא אפילו פסול כלומר אפילו חיבת כו' נמחק: יט) לך דבר שאינו מרצה בצבור: טן אכילה איכא והיתר אכילה שנינו: יט מקוצי דהכא כי חיבת דלמר הכי נמחק: יט) שנינו מ"מ איתא: יט) זרק נמי מדנקט: ט) זרק

מסורת הש"ס

א) ובחים (ד' 37) לעיל ג: [מנחות מז' 37] פ"י ז"ק, (א) פ"י ז"ק, (ד) דבעינן זריקה דכשר וליכא כו' ז"ק, (ה) והני פסולים דמני גבי חטאת לאו דוקא כו' ז"ק, (ו) דמני גבי חטאת ז"ק, (ז) ג"י ז"ק דכשר עושה שיריים ופרק והיני כו', (ח) לומר דלון להקפיד בשני מקומות ט' ז"ק, (ט) ז"ק, (י) ז"ק,

הגהות הב"ח

א) גט' והא הא קמ"ל דפסול: (א) רש"י ד"ה ה"ג והא הא קמ"ל וכו' היינו כשחושב ג"צ אצל כאן איירי שקבל הפסול תמם ששמוקה וק"ל: (א) בא"ד שיריים ופרקי והכי אמרת ג"ל והד"א: (ד) ד"ה ה"ק אין לך דבר שאינו:

מוסף רש"י

פסול. מי שהוא פסול לעצמה, מהו שיעשה שיריים. אס קבל זרק מו שחזור הכשר ויקבל וזרקו ויכשר הקינן, מי אמרינן כיון דזרק פסול שזיה לס שצלואר שיריים ומו לא משוי לזריקה, או דלמא לא אלימא זריקת פסול לצויה לס שצלואר כשר שיריים ויחזור הכשר ויקבל (ובזחים 37:) אין לך חוץ לזמנו וחזין למקומו. אין לך זריקה פסולה שעושה אחר השאר שיריים, אלא זריקה בתשעת חוץ לזמנו וחזן למקומו, והואיל ומרצין לפיגולין. הואיל והוא זריקה מן המורה למקציעה צפיגול ופסול (טו). זריקת פיגול. דהא רש"י ומוקף רש"י לעיל ג.3

שיטה מקובצת

א) שיריים דאע"ג דקיבל: ג) נינהו ע"י חס' ובזחים (דף 37 ע"פ): א) לאו דזרק ומאי אות ה' נמחק: ז) דבעינן זריקה וליכא חיבת גבי ל"ש: ט) דוקא. ס"א ולא חזיקין מינה לא היתר זריקה ולא היתר אכילה וקבלה וזריקה תרויהו בפסולין: ט) כלומר בחטאת חיבת הא נמחק: ט) את הדס חזין ט) דמשחבת פיגול דפסול אינו: ט) עושה שיריים חיבת פוסלת נמחק: ז) לך דבר שאינו: יט) משוי השיריים פסולין חס"ד ומה"י שאר: יט) דפסול דפיגול: יט) חטאת ואי אמרת בשלמא בחד דוקא ואידך לאו דוקא מצוי לבימר איידי דנקט חד דוקא קמני איידך דלאו דוקא אלא אמת תרויהו לאו דוקא למא לי למנתי תרתי דלא: יט) שונה לשון בחנם אלא.

עין משפט ונר מצוה

כד א מיי פ"ג מהלכות מעילה הלכה א':

בה ב מיי פ"ח מהל' פסה"מ הלכה א':

בו ג מיי פ"ג מהלכות מעילה הלכה ו':

כז ד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה א':

בה ה מיי פ"א מהל' פסה"מ הלכה ג עי' בתרומ':

‏‏

‏‏

‏‏

‏‏

‏‏

א) מקצתו. אבל יצא כולה (אות ו' נמחק). עיי' תוס' מנחות (דף יז ע"ה) ד"ה ה"ט: פ' מה"ד דוריקה אות ו' נמחק: פ' שנינו נחא היה סוף הבמה לצאת חוץ ע"י פירכוס ואכרין: ה"ט וטמא גבי פיגול וכו' כולה בוכחים בהוצאת כשר כך הרצאת פסול דבעינן קרבו כל מתיריו וכיון דיצא הו לא מוקרב כל מותריו וגבי נותר ליפנין חיילול מטמאה כדאמרינן בפ' כ"ש וגבי טמא דבעי רבר ההותר לטוורים כדאיתא בפ' הקומץ רבה (דף ע"ה ע"ב) ופירשנו על דעתיה דר' יוחנן לטוורים הוא ר"ע אומר: פ' עקיבא והרי המפרש: הו וזרק וט"ם אמת הוא

שמדי שזרק הדם מאחר מזהו כיון דיצא לא ניתר לטוורים בעלים באחרת אל: הו עקיבא והרי המפרש: הו עקיבא שזרק דמה כך: הו אף לדברך דין הוא שיפטרנו על עצמה חיה זהו ל"ט תיבות אל של נמחק: הו תיבתך דחמירי עד תיבת יש בוכחים נמחק: ין ליה מילף ה"ס' דתיבת דומעיל נמחק: הו ל"ל כלומר איהו לא למעוועינן: ין לו יותר להביא ליד מיעיל מלאפאק מדי: ין דלעיל גיין כשנעשית: ין קליס גמח: ין מוקצתו ואל חלק הדינן וכיון שלא הוברר ראיות א"כ לא קרינא ביה קדשי ה' אבל חכא מיייר שהוריקה נעשית בבכשר אלא שזיקה על דבר שאינו ראוי הילכך לענין להוציא מידי מעילה לא מהניא הוריקה דאכתי לא אישתרי הבשר באכילה וכיון שהוריקה נעשית בחוגן ואפ"ה לא מהניא לבשר להותרה באכילה משום דהכשרות עצמה יצאה אי"כ לא תועיל לה נמי להוציאה מידי מעילה ולגבי זה נעשה כמו שלא זרק דכיון ולא אחשבה דמהניא להאי זריקה כלל אי"כ לא תועיל לחצאין אבל לענין להביאה לידוי

ו:

בשר קדשי קדשים שיצא פֿאַני זריקת דם רבי אֵלעזר אומר מועילין.

למאן דאמר היתר אכילה שנינו ב»ולמ"ד היתר זריקה לריך נפרש דמיירי קודם שנראה לזריקה ולמ"ד היתר שחיטה דמיירי קודם שנראה לקבל דם ולכן מועלין משום דלית ליה לרבי אֵלעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי מידי» מעילה ואין חייבין

עליו משום פיגול נותר וטמא ה' דבעינן (י' יותר לטוורים והכא כיון דיצא לא נותר לטוורים הוא וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינן פרק בית שמיאי (נבחים דף מד.) וגבי פיגול נמי אמרינן בזבחים (דף כח:). כהרצאת כשר כך הרצאת פסול דבעינן שיקרבו כל ממיריו וכיון דיצא תו לא מיקרי כל מתיריו ר' עקיבא אומר מועלין דקסבר זריקה מועלת ליוצא א"ר עקיבא פ' המפרש טטאמו וכו' והרי שמיאן עומדות כלומר ששחט את שמיאן צנת אחת כדאמר גמ' דלכה מזה זריק לכה מזה זורק ו לא כשם שדמה פוטר את גשרה ממעילה כו' כלומר אי אחת מודה שכשם שדמה פוטר את גשרה ממעילה ו' כך לא ימעלו בנשר צבירתה ואע"פ שהיא פסולה ואס כן שכן הוא אף ה' לדבר זה דין הוא שיפטר את של עצמה פירוש כל שכן שיפטר את של עצמה אע"פ שיצא דוקא פסול יוצא אחת למד דמהניא ליה זריקה כדפירשנו אצל שאר פסולים ע' דחמייר מודה ר"ע שאין דומים כמפרשם שהרי כמה פסולין יש בזבחים דמודה בזה ר"ע דלא מהניא בזה זריקה אלא פסול יוצא דוקא מסמכרא ליה י' דמועיל: **אימורי** קדשים קלים **שיצאו** פֿאַני זריקת דמים רבי אֵלעזר אומר **אין מועילין**. לפי שעדיין לא הוצרך חלק גזזה מאחר שנפסל ציוצא דאין זריקה מועלת ליוצא ואין חייבין עליו משום פיגול ונותר כדפי' לעיל טעמא בכולהו ר"ע אומר מועלין בזה

דקסבר זריקה מועלת ליוצא: והני תרתי פ"ה. יאן לאשמועינן פלוגתא דרי"ב ורי"א בקדשי קדשים ואימורי קדשים קלים: **שלא** בתיקונה אלא **מפקא מידי מעילה אבל יצאיתוי** יצאיתוי מעילה. כגון צלימורי קדשים קלים אימא מודה ליה לר"ע דמועלין כו' תימה דהכא משמע שיש לו יא להביא יותר **י' מידי מעילה** ולעיל משמע איפכא דקאמר דזריקה שלא בתקוה לא מייית ליד מיעילה ומ"מ מפקע מידי מעילה ואמר מורי רבינו ה"ר פרץ ש' לנטייל איכא טעמא והכא איכא טעמא דלעיל ין כשנעשית הזריקה עצמה בפסול שפיגול בשחיטה או בצנלה הילכך אינה מציאה ליד מעילה בקדשים קלים ין דלא קרינא ביה קדשי ה' אצל מוציאה מידי מעילה בקדשי קדשים דאשכחן דלחשביה רחמנא זריקה לענין לאחייובי כרת בציבילה עו' דבעיא הרצאה צפיגול **י' ואפ"ה** אמר רחמנא עו' דהאי כל פיגול חייב כרת ואס כן לענין מעילה ין קרינא בזה ראוי לאכילת אדם ופקע להו קדשי ה' כי זה טעם זה חילוק פירש מורי למעלה גבי ההיא דרב גידל אצל הכא מיייר שהזריקה נעשית בזהכשר אלא מרק על דבר שאינו ראוי שיצא הבשר הילכך לענין להוציא מידי מעילה בזהכשר על דבר שאין ראוי להי' דבר שאין ראוי ואס כן קרינן בזה קדשי ה' לענין מעילה עו' דהא קאמר עלה לא ירד: **כי אמר ר"ע זריקה מועילת יוצאא שיצא מקצתה**. דמגו דמהני זריקה להאי דגויא אהני נמי להאי דכרשאי ין ואף על גב דליף ליה ממפרשם איינו ין מקצתו יצא דדמי ליה: **א"ל רב** כי **אמר רבי יוחנן** כבר ציימרנוי חברי מחשבין עץ האבוד ועץ השדרוף. יאן אס אכדה חאי הזנא או נשרפה והוא זורק את הדם ע"מ לאכול בית מאותו חלק שאזר או נשרף ין [ומן לזמנן] מחשבטו מועלת לקצוע פיגול בשאר הבשר גט (שהרי) שהיא בעין והא יין אכז ושרף דלימנהו סיומא דקושיא היא דהא יין שאינו כלל צעולס קאמר דמחשבטו מחשבה לפגל וא"כ הכי נמי גבי יצא כולו אמאי לא מהניא זריקה אלא ודאי דר"ע מיייר אף כשיצא כולו ומי אמר רב אסי הכי קושיא דמקשי הש"ס מרב אסי אריב אסי כדמסקינן וקשיא מה היא התשובה שהשיב רב אסי על דברי רבי יוחנן ין דמדמה שאר פסולין ליוצא דהא פירשמי בזמניתין שאין לדמות עו' לכן נראה לי כגירסת הספרים שגורסים א"ר אסי כבר למדוני חצירי כו' ומילתיה בצאפי נפשיה יין ולא להשיב על דברי רבי יוחנן והא דקאמר והא אכזר ושרוף דליתא בזה צעולס תחילת דברי המקשן הוא שצא להקשות ומי אמר רב אסי כו' כלומר דאף על גב דליתנהו צעולס אפילו הכי מחשבין:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

בתנ"י נשר קדשי קדשים **שיצא** לפני זריקת דמים. ואח"כ נכנס ושוב מרק הדם: ר' אֵלעזר אומר. אע"פ שמרק הדם מועלין בו דס"ל לר"א דזריקה אינה מועלת ליוצא להוציאה מידי מעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול ונותר וטמא. והאיל דיצא אינה קובעת צפיגול ונותר וטמא אלא זריקה כשירה: ר"ע אומר. אפילו לא חזר והכניסן כיון שזרק אין מועלין בו דזריקה מועלת ליוצא: וחייבין עליו כו'. דהא זריקה דיוצא קובעת צפיגול ונותר מזריקה כשירה. ויש ספרים שכמוצו בזה אצל חייבין והאי אצל הוא כמו בזאת אמרו כמו אצל אשמים אגמנו (בראשית מב): **אמר ר"ע**. דבעי לאיתויי ראייה למאן דלאמר זריקה מועלת ליוצא: והכי שסינן עומדום. ושחט את שמיאן חרק של אחת מהן והואיל לא איךך חצרמה מותר חטאת משעה שזרק דמה של אחת: **לא כשם שדמה פוטרם**. כלומר אי אחת מודה שכשם שאותה שמרק דמה פוטרת גשרה מן המעילה כך פוטרת חצרמה זו שלא מרק דמה מן המעילה דכונח אחת הן שהרי יכול לזרוק דמה של אחו מהן שירצה: **אס פטר אס נשר חצרמה מן המעילה**. אע"ג דפסולה היא דהא היא מותר חטאת דין הוא שיפטור זריקה דמה גשר של עצמה מן המעילה אע"פ שיש בזה פסול דיוצא הואיל ואשכחן דפוטר את גשר חצרמה אע"פ שיש זה פסול מותר: **אימורי קדשים קלים שיצאו**.

י' ואכזר חרק דמן: ר"א אומר אין מועלין בזה. דהו כמו לפני זריקה דזריקת יציאה אינה מציאה אימורי קדשים קלים ליד מיעילה כמו זריקה כשירה: **ר"ע אומר מועלין בזה**. דזריקת יציאה מציאה אימורי קדשים קלים ליד מיעילה כמו זריקה כשירה: **ר"ע אומר מועלין בזה**. דזריקת יציאה מציאה אימורי קדשים קלים ליד מיעילה: **גמ' הני פתחי**. פלוגתא דפליגי רבי אֵלעזר ור"ע בנשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים: **למה** לי. כיון דתנא חדא מילתא שמעינן איךך דמיו דלית ליה לרבי אֵלעזר דזריקה אינה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אינה מועלת נמי להביא קדשים קלים שיצאו ליד מעילה וכי הכי דלית ליה לר"ע דזריקה מועלת ליוצא להוציא בשר קדשי קדשים מן המעילה ה"מ מועלת להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה ולמה לי דפליגי בזמתי: **א' וזריקה כסיקנה**. בלא פסול מקצתא ממעילה: **שלא כסיקנה**. כגון ליוצא: **אצל** **לא יאסויי אימורי קדשים קלים למעילה**. דהיינו לחומרא אימא מודה ליה לר"ע קמ"ל דבהא נמי פליגי: **איממר א"ר יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא**. היינו שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולו דמגו דמהניא זריקה למקצת שצפנים מהניא נמי להזהו מקצת שיצא: **אצל יצא כולו לא אמר רבי עקיבא**. דמהניא וכו' י' דכמו דליתיה לבשר דמי:

מחשבין מילתא שמעינן איךך דמיו דלית ליה לרבי אֵלעזר דזריקה אינה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אינה מועלת נמי להביא קדשים קלים שיצאו ליד מעילה וכי הכי דלית ליה לר"ע דזריקה מועלת ליוצא להוציא בשר קדשי קדשים מן המעילה ה"מ מועלת להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה ולמה לי דפליגי בזמתי: **א' וזריקה כסיקנה**. בלא פסול מקצתא ממעילה: **שלא כסיקנה**. כגון ליוצא: **אצל** **לא יאסויי אימורי קדשים קלים למעילה**. דהיינו לחומרא אימא מודה ליה לר"ע קמ"ל דבהא נמי פליגי: **איממר א"ר יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא**. היינו שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולו דמגו דמהניא זריקה למקצת שצפנים מהניא נמי להזהו מקצת שיצא: **אצל יצא כולו לא אמר רבי עקיבא**. דמהניא וכו' י' דכמו דליתיה לבשר דמי:

מישב

(ברם) באמת [אבל אשמים]: והני תרתי פלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא בבשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים למה לי. כיון דתנא חדא ממילא שמעינן איךך דכיון דלית ליה לר' אליעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אין מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה וכי הכי דלית ליה לר' עקיבא דזריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה למיפגל בתרתי למה לי. בוריקה כתיקנה בלא פיסול מפקא אבל לאיתויי גבי אימורי קדשים קלים אימא מודי לר' עקיבא קמ"ל דפליג נמי. ואי איתמר כו' אמר רבי יוחנן ר' אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו ולא כולו. דמיגו דמהניא לההוא מקצת שבפנים מהניא נמי לההוא מקצת שיצא חרץ:

מסורת הש"ס

א) [נבחים קרא:]. ב) נכנס ושוב מרק: מנחות מו. א) כפי"א: למאן. ד) ע' בנבחי" מיש על רש"י זו, ה) לבולו צ"ק, ו) נחא ולמ"ד צ"ק, ו) מעילה הכי' ואח"כ ד"ס ואין חייבין כו', ח) נמר צ"ק, ט) ג"א נותר, י) כך פוטר בשר חצירתה ממעילה ואע"פ כי צ"ק, יא) ג"י צ"ק ליד מעילה, יב) ואמר דחמנא האוכל פיגול כייב כו' צ"ק, יג) ג"י צ"ק כיון דליף ליה ממפרש דהיינו וכו',

‏‏

‏‏

אימורי קדשים קלים. קדשים קלים ממנו צנלים הן ואין בזה מעילה לפני זריקה חטאת לא הוקדש, אצל לאחר זריקה דהוצרכו אימורים לחלק גזזה ים מעילה בלתימורים, כדאמרינן בפרק כל הבשר בספרי (חולין ק"ח). כל חבל לה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה (מנחות מח). אין מועלין בהן. אפילו לאחר זריקה, דלא מהניא בזה זריקה להכי למקצועיהו בזמניה (נבחים פסג). דלא מהניא בזה דמה דהו כמו לפני זריקה דזריקת שיש בזה פסול דיוצא הואיל ואשכחן דפוטר את גשר חצרמה אע"פ שיש זה פסול מותר: **אימורי קדשים קלים שיצאו**. י' ואכזר חרק דמן: **ר"א אומר אין מועלין בזה**. דהו כמו לפני זריקה דזריקת יציאה אינה מציאה אימורי קדשים קלים ליד מיעילה כמו זריקה כשירה: **ר"ע אומר מועלין בזה**. דזריקת יציאה מציאה אימורי קדשים קלים ליד מיעילה: **גמ' הני פתחי**. פלוגתא דפליגי רבי אֵלעזר ור"ע בנשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים: **למה** לי. כיון דתנא חדא מילתא שמעינן איךך דמיו דלית ליה לרבי אֵלעזר דזריקה אינה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אינה מועלת נמי להביא קדשים קלים שיצאו ליד מעילה וכי הכי דלית ליה לר"ע דזריקה מועלת ליוצא להוציא בשר קדשי קדשים מן המעילה ה"מ מועלת להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה ולמה לי דפליגי בזמתי: **א' וזריקה כסיקנה**. בלא פסול מקצתא ממעילה: **שלא כסיקנה**. כגון ליוצא: **אצל** **לא יאסויי אימורי קדשים קלים למעילה**. דהיינו לחומרא אימא מודה ליה לר"ע קמ"ל דבהא נמי פליגי: **איממר א"ר יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא**. היינו שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולו דמגו דמהניא זריקה למקצת שצפנים מהניא נמי להזהו מקצת שיצא: **אצל יצא כולו לא אמר רבי עקיבא**. דמהניא וכו' י' דכמו דליתיה לבשר דמי:

‏‏

‏‏

‏‏

כרב גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות הא איתוחב רב גידל: בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים. ואח"כ נכנס ואח"כ זרק את הדם: ר' אליעזר אומר מועלין. דלא כרב גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות (הא איתוחב רב גידל) ואע"פ שזרק את הדם דסבירא ליה לר' אליעזר דאין זריקה מהניא ליוצא דאין זריקה ממעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא. והואיל ויצא דזריקה כשרה קבעה לפיגול ולא פסולה: ר' עקיבא אומר אין מועלין בו. דקסבר דזריקה מהניא ליוצא אבל חייבין האי אבל הוא כמו

בזבחים [אבל אשמים]: והני תרתי פלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא בבשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים למה לי. כיון דתנא חדא ממילא שמעינן איךך דכיון דלית ליה לר' אליעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אין מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה וכי הכי דלית ליה לר' עקיבא דזריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים ליד מעילה למיפגל בתרתי למה לי. בוריקה כתיקנה בלא פיסול מפקא אבל לאיתויי גבי אימורי קדשים קלים אימא מודי לר' עקיבא קמ"ל דפליג נמי. ואי איתמר כו' אמר רבי יוחנן ר' אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו ולא כולו. דמיגו דמהניא לההוא מקצת שבפנים מהניא נמי לההוא מקצת שיצא חרץ:

אמאי אמר הכי באכזר ושרוף שהוא פסול גדול אי מדמינן זריקה למחשבת פיגול אלא ש"מ שאין לדמותם לכן: [ס' נפשיה הוא ולא להשיב עד דברי ר' יוחנן יבא והא דקאמר:

מסורת הש"ס

א) (ז"ל עליה, ב) תוספתא דתברכות פ"א ה"ג (נסוטה טט: ע"ש מה ע"א: ע"ש); א) דמק, ד' ז"ק, ב) ויעין תוספות יום טוב ד"ה עולת העוק, ו) אלו דיעורים מעולת עד ד"ה הקומץ שיך למתני דף ט, ומד"ה הקומץ עד ד"ה אכל שיך למתני דף יא, ז"ק מ"ו, ח) קדשי ה' והכהנים הד"א ז"ק, ט) שמי הלחם דאין דוחות לא שבת ולא יו"ט ומאפות מעברני ח"י כשנאפה מצנברג הרי הם פסולים למחר בלינה אלא ע"כ דאין לינה פסלה נטו ואורי"י דגרס שפיר כו' ז"ק, י) ה'להמים רש"ש, ס) ז"ל פ"ד דף מה: ד"ה אכלו, ו) ששקדשו כבלי לחשון ז"ק, ח) ז"ק.

מוסף רש"י

טבול יום תחלה לקדש. שעה שש בקודש להיות טבול יום אלו כראשון למועלה ויעטנה שנים בקדש זה מזה, שאכלם שנוגע בטבול יום נעשה שמי ונשט את חצירו שלמי ונשטין קריין טעאין שמקלקלין את אחריס מעשליש פוסל את הרביעי להיות הוא עצמו פסול אכל לא יפסול את אחריס בנגשו (סוטה כטב).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה, להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו דקאמר את איסורא איכא: סליק פיראָא הוכשרה ליפסל. כלומר משמלקה ניתוספה בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלבנה: הוזה דמה חייבין עליה משום פיגול. דהוא דעוף במקום זריקה דבמהה קאי דהואה קובעת פיגול כשחושבש בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה. ושו"ש בו איסור נותר וטמא: ואין בה מעילה. דכיון דהוזה דמיו ישר כדמיו גופיה: אבל איטמויי לא שתטמא: אחרים לא: מתניתין מני. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקין תרומה ואוכלי תרומה ואינו מטמא כדתנן ואלו פוסלין בתרומה כו' וטבול יום כך פוסל אוכלי קדש ומשקי קדש ולא מטמא:

אכל לענין להתירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דאסורה באכילה משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים **המאֹת העוף מועלין בה משוקדשה**. בפה אפילו אם נהנה ממנה מחיים כגון שמכרה דהויאיה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר משנמלקה ניתוסף בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלבנה: הוזה דמה חייבין עליה **משום פיגול**. דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קובעת בפיגול שחשב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה ושוב נמי יש בו איסור נותר וטמא אם נטמא דהואה קובעת בכל הני: ואין **בה מעילה**. דכיון דהוזה דמה יש בה היתר לכהנים: גמ' **אכל לאיטמויי** לא. שמהא טמאה ומטמאה אחרים לא: **מסניטין**. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנן היא דלמרי כשם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אוכלי קדש דלינו מטמא לעמא

אחרים: דפניא **אכל אומר** טבול יום פהלא לקדש. דהוי ראשון ומשוי לקדש שני דאותו שני עושה שלשי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה:

ההואה ים ביום המליקה דא"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גבי מליקה פסול דלינת גשר לפי שמדע שגמלקה ים ומתחלת לינה של יום ולינה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי ים קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להיות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף דענין שיהא ראוי להוות: ואין מועלין בה. דכין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבה כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי ים שהיא קודמת [ועולת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים [ונחטאת] ים [ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאף בזית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: י עולת העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוה משום דנחטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שסומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועלין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלואה ואין מועלין בה: **פרים הנשרפים**. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משמי ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל צבור הם ובאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו בנית הדשן בשורפי'ן זו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין **בית הדשן** לעצמן כדאמרין פרק טבול יום [נחמים דף קד: טו] (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: ה**וזה דמן**. פירוש על יד הפרוכת ועל מזבח הזהב כדאמרין פרק אחיו מקומן [ספ דף מו.]. ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלואה: **אין מועלין בעורות אבן מועלין בבשר**. ים דמשאמר שזרק דמה וזה המוצא בבשר והוא ליה ים קדשי ה': **והבהנים** בעורות. ים ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין [נחמים דף קג.]. כל שלא וזה המוצא בבשר לא זכו הכהנים בעור: **אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן**. דלכתי לא נעשית מלואה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילוך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן ים פרק שמי הלחם [מנחות דף ק: טו] נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצערב הרי הם ים פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו ים בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלמא אית ליה תנור מקדש ו לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דומה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל [מנחות דף עב:]. בסופו ומשנה דפרק שמי הלחם [ספ דף נה:]. אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דומה יום טוב לאו ואם תמחר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו [חולין דף לה:]. והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקמס:

לשחוט עזיהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא לחם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הוצה עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצה כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: **גזרין דמן של בבשים** חייבין עזיהן ב'. פירוש עליהן על הכבשים"י: ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו בספ"ק [דף י: ט] וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלנינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן י"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין עזיהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם ממירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמיה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין מועלין בשירים**. דהא אית בזה היתר לכהנים:

הקובין וה**לבונה**. פירשמי בצריכות צנחים [בפרק לו"ט ע" דף ס:]. קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתני לקמן [דף טו.]. המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ים הך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול אין בהן**. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם [נחמים דף מד.]. מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ' בית שמאי [נחמים דף מג.]. ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגול ואמאי מתני' כרבנן ובלבנה דקמאי אי מיירי בצא מן הוצה ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה בפ' יש בקרבנות [דף קי: ט]. דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל איטמויי לא**. מם [ולפי] ים [פירוש] שהטבול יום אינו עושה ממ אותו טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

בלינה למחר ואורי"י דגרס ליה שפיר: [מן קרמו פניה בתנור: ו מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: ו] לא יירט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש ואי"ל בו הותרנו נעשה לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"י נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) חיבות והיינו כשנקמס נמחק: לא לעיל ואין לומר כדקאמר: [מן מועלין בשמי הלחם כיון דאינו כנוף הכבשים כדאמר במנחות דהא דקאמר רבי חיינו בבובאים גופיה וי"ל: לא הלחם ברכתבי והיה ללחם לאוכרי וליפנין לאוכרי אוכרה ממנחות וסילוק של בזיכים הוי תחת הקמיצה וההילוך למזבח כמו הילוך של קומץ ומקטירי הביזים: לא בפ' בי"ש: לא בכלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו' שכבר הוקדש בכלי ראשון: [מן אגב אינך דנקט חיבת הנך נמחק: ים היום נבזיכי מןאן: ו] מלא וכתב בתמורה חשיב ליה דבר: [מן לפי שהטבול. אחר י' מנחק: מן חיבת אותו נמחק:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אכל לאכילה לא מרצה כלומר אכל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא יז נראה דמה לו להזכיר עיבור צורה דלא איירי ביה ר"ע ים לה"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקצועי במעילה ולחיוביה משום פיגול ויותר וטמא ועוד קשיא דבפסחים [דף פג.]. משמע דלא מהניא זריקה להצריך עיבור צורה א דלמחר

אבל לאכילה יז הוא דלא מרצה: הדרן עלך קדשי קדשים

המאֹת העוף מועלין בה משהוקדשה כגמלקה הוכשרה ו להפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים יובלינה הוזה דמה חייבין א פ' עליו משום פיגול נותר וטמא יואין **בה מעילה**: גמ' קתני הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלבנה ליפסל אין אבל לממויי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא אבא שאול אומר טבול יום תחלה

יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובלבנה. יא צלינת דם בשקיעת החמה אי"צ צלינת גשר ליום ולילה ואע"ג דצמר הכי קתני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בזהוה וא"א צלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי

ההואה ים ביום המליקה דא"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גבי מליקה פסול דלינת גשר לפי שמדע שגמלקה ים ומתחלת לינה של יום ולינה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה שניו ר"ל הוה חטא שגמא לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי ים קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להיות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף דענין שיהא ראוי להוות: ואין מועלין בה. דכין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבה כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי ים שהיא קודמת [ועולת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים [ונחטאת] ים [ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאף בזית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: י עולת העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוה משום דנחטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שסומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועלין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלואה ואין מועלין בה: **פרים הנשרפים**. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משמי ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל צבור הם ובאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו בנית הדשן בשורפי'ן זו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין **בית הדשן** לעצמן כדאמרין פרק טבול יום [נחמים דף קד: טו] (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: ה**וזה דמן**. פירוש על יד הפרוכת ועל מזבח הזהב כדאמרין פרק אחיו מקומן [ספ דף מו.]. ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלואה: **אין מועלין בעורות אבן מועלין בבשר**. ים דמשאמר שזרק דמה וזה המוצא בבשר והוא ליה ים קדשי ה': **והבהנים** בעורות. ים ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין [נחמים דף קג.]. כל שלא וזה המוצא בבשר לא זכו הכהנים בעור: **אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן**. דלכתי לא נעשית מלואה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילוך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן ים פרק שמי הלחם [מנחות דף ק: טו] נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצערב הרי הם ים פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו ים בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלמא אית ליה תנור מקדש ו לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דומה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל [מנחות דף עב:]. בסופו ומשנה דפרק שמי הלחם [ספ דף נה:]. אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דומה יום טוב לאו ואם תמחר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו [חולין דף לה:]. והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקמס:

לשחוט עזיהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא לחם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הוצה עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצה כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: **גזרין דמן של בבשים** חייבין עזיהן ב'. פירוש עליהן על הכבשים"י: ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו בספ"ק [דף י: ט] וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלנינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן י"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין עזיהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם ממירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמיה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין מועלין בשירים**. דהא אית בזה היתר לכהנים:

הקובין וה**לבונה**. פירשמי בצריכות צנחים [בפרק לו"ט ע"י דף ס:]. קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתני לקמן [דף טו.]. המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ים הך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול אין בהן**. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם [נחמים דף מד.]. מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ' בית שמאי [נחמים דף מג.]. ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגול ואמאי מתני' כרבנן ובלבנה דקמאי אי מיירי בצא מן הוצה ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה בפ' יש בקרבנות [דף קי: ט]. דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל איטמויי לא**. מם [ולפי] ים [פירוש] שהטבול יום אינו עושה ממ אותו טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אכל לאכילה לא מרצה כלומר אכל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא יז נראה דמה לו להזכיר עיבור צורה דלא איירי ביה ר"ע ים לה"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקצועי במעילה ולחיוביה משום פיגול ויותר וטמא ועוד קשיא דבפסחים [דף פג.]. משמע דלא מהניא זריקה להצריך עיבור צורה א דלמחר התם נטמא הפסח או שיא לא ישרף מיד וגראה לפרש דה"ג קאמר ו כי קאמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליואל כלומר לענין דבזרים האמורים במשנה לאקצועי בפיגול ו אכל מכל מקום לשריפה אויל מיד ים דלא פליג אמתני':

הדרן עלך קדשי קדשים

המאֹת העוף. עד השתא איירי דכין פסולי קדשים ים ממי ימעלו בהם ומכאן ואילך איירי בכשרים: **מועלין בהן משהוקדשו**. פירוש קדושה פה דיינו כשהקדשן: **הוכשרה איפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים**. כלומר י' שאם נגעו י' צנח טבול

יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובלבנה. יא צלינת דם בשקיעת החמה אי"צ צלינת גשר ליום ולילה ואע"ג דצמר הכי קתני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בזהוה וא"א צלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי הוזה דמה חייבין עזיה משום ב'. למ"ד לעיל [דף ה.]. היתר אכילה שנינו ר"ל הוה חטא שגמא לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שגראה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי ים קדשים דשיך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שם להיות הכא נמי דלא שיך קבלה גבי חטאת העוף דענין שיהא ראוי להוות: ואין מועלין בה. דכין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הנשרפים דמרייהו לא סלקו לגבה כולהו שם אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי ים שהיא קודמת [ועולת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים [ונחטאת] ים [ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאף בזית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש: י עולת העוף מועלין בה ב'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: **בזיצה** דמה. דגבי חטאת העוף נקט הוה משום דנחטאת העוף איכא האה ומיאי אכל בעולה אלא מיאי פירוש שסומט הבשר ו והדם יואל בדוחק וממתמאה והואה היינו לא נותו הדם למרחוק: ו**מועלין** בה עד שתצא לבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין צריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אכל מכאן ואילך הרי נעשית מלואה ואין מועלין בה: **פרים הנשרפים**. פר העלם דבר של צבור ופר כהן משמי ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרת כוכבים: ה**וכשרו** איפסל ב**טבול** יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל צבור הם ובאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו בנית הדשן בשורפי'ן זו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין **בית הדשן** לעצמן כדאמרין פרק טבול יום [נחמים דף קד: טו] (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: ה**וזה דמן**. פירוש על יד הפרוכת ועל מזבח הזהב כדאמרין פרק אחיו מקומן [ספ דף מו.]. ומועלין בהם עד שיתק הבשר אכל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלואה: **אין מועלין בעורות אבן מועלין בבשר**. ים דמשאמר שזרק דמה וזה המוצא בבשר והוא ליה ים קדשי ה': **והבהנים** בעורות. ים ונפקי להו ממלל קדשי ה' כדאמרין [נחמים דף קג.]. כל שלא וזה המוצא בבשר לא זכו הכהנים בעור: **אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדרשן**. דלכתי לא נעשית מלואה שזריך להוציאה לבית הדשן אכל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הוצאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילוך אין מועלין בהן משהותק הבשר:

קרמו פניה בתנור הוכשרו איפסל ב**טבול** יום ובמחוסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלבנה דהא מנן ים פרק שמי הלחם [מנחות דף ק: טו] נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בזה אם כן כשנאפה מצערב הרי הם ים פסולים למחר בלינה ואורי"י דגרס שפיר דמודקתני קרמו ים בתנור הוכשרו ליפסל כו' אלמא אית ליה תנור מקדש ו לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו לחם דומה השבת דהכי דייק בפרק רבי שמעאל [מנחות דף עב:]. בסופו ומשנה דפרק שמי הלחם [ספ דף נה:]. אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דומה יום טוב לאו ואם תמחר כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו [חולין דף לה:]. והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לא והיינו כשנקמס: **לשחוט עזיהן** הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לא לחם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הוצה עליהם אכל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצה כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: **גזרין דמן של בבשים** חייבין עזיהן ב'. פירוש עליהן על הכבשים"י: ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל לו בספ"ק [דף י: ט] וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לא לשמי הלחם כיון דלנינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן י"ל בלחם הפנים: קרבו הביבים חייבין עזיהם משום פיגול ב'. הצויצים הרי הם ממירים הלחם לו הסילוק של בזיכים כמו הקמיה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויצים כמו שמקטירין הקומץ: **אין מועלין בשירים**. דהא אית בזה היתר לכהנים:

הקובין וה**לבונה**. פירשמי בצריכות צנחים [בפרק לו"ט ע"י דף ס:]. קדשו בב"י הוכשר איפסל ב'. לא נקט קדשו בכלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום ו מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתני לקמן [דף טו.]. המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב ים הך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ו**פיגול אין בהן**. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצאה בפני עצמה כדאמרין התם [נחמים דף מד.]. מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בצאה עם הוצה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ' בית שמאי [נחמים דף מג.]. ר' מאיר סבר פיגול ורבנן סברי לא פיגול ואמאי מתני' כרבנן ובלבנה דקמאי אי מיירי בצא מן הוצה ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצאה בפני עצמה מוכח בתמורה בפ' יש בקרבנות [דף קי: ט]. דקריבא אפילו בלינה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נזטרך לפרש לינה עמוד השחר: **אבל איטמויי לא**. מם [ולפי] ים [פירוש] שהטבול יום אינו עושה ממ אותו טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

בלינה למחר ואורי"י דגרס ליה שפיר: [מן קרמו פניה בתנור: ו מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: ו] לא יירט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש ואי"ל בו הותרנו נעשה לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"י נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) חיבות והיינו כשנקמס נמחק: לא לעיל ואין לומר כדקאמר: [מן מועלין בשמי הלחם כיון דאינו כנוף הכבשים כדאמר במנחות דהא דקאמר רבי חיינו בבובאים גופיה וי"ל: לא הלחם ברכתבי והיה ללחם לאוכרי וליפנין לאוכרי אוכרה ממנחות וסילוק של בזיכים הוי תחת הקמיצה וההילוך למזבח כמו הילוך של קומץ ומקטירי הביזים: לא בפ' בי"ש: לא בכלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו' שכבר הוקדש בכלי ראשון: [מן אגב אינך דנקט חיבת הנך נמחק: ים היום נבזיכי מןאן: ו] מלא וכתב בתמורה חשיב ליה דבר: [מן לפי שהטבול. אחר י' מנחק: מן חיבת אותו נמחק:

עין משפט ונר מצוה

א א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו:
ב ב מיי פ"ב מהלכות טומאת אוכלין הל' ז
ו פיי מהל' צבות הטומאה הלכה ג:
ג ג מיי פ"א מהלכות פסח"מ הלכה לו:
ד ד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו:

שיטה מקובצת

אן לאכילה לא מרצה חיבת הוא ואתו ד' נמחק:
בן הוכשרה ליפסל בטבול ים הוכשרה ליפסל בטבול ים ה' נמחק:
ג חייבין עליה משום אות ו' נמחק:
ד ולא נהירא דמה חיבת נראה נמחק:
ט ים ר"ע דהחיל"ל ע"כ:
י א קאמר הכא כי:
יא בפיגול אבל אינו חושש למתני אותם דינים לשם דבכל מקום אמר הכי אבל כו' ים"א והא דקאמר לשפירה כלאר הא קאמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא מי"מ לשפירה עומד ולא קאמר דזריקה מועלת כי אם לחיוב משום פיגול ונותר וטמא ולא להתיר באכילה אבל אינו חושש למתני אותם דינים:
ט מיד דלאכילה לא מרצה חיבת דלא פליג אמתני' נמחק:
ט קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו דאע"ג דפסולין מ"מ לא פקעז קדושתיהו מיניהו ומועלין בהם ומכאן ואילך איירי בקדשים העשויים בהכשר הס"י:
ין כלומר דאם נגעו בה פסול:
יז ובלבנה דא"ת מאי קאמר ובלבנה הלא קודם הוזה הכא מדקאמר בתי הכי הוזה דמה משמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי אפשר בלינת יום ולילה אלא לאחר הוזהו וי"ל דר"ל בלינת:
יט ההוזה נעשית ביום:
יא מתחיל לינת של יום ולילה דמשעת מליקה מוין:
יז גבי בהמה קדשי קדשים:
טו כדי לזרוק ולהוות ה"ג גבי עוף דלא:
טז כולהו שהרי פרים ה"ג לא סלקי לבניה כי אם האימורין:
יט לפי שקודם לעולה ועולת העוף חיבתו שהיא קודמת נמחק:
יח לכהנים ובעולת העוף חיבת ובהטאת נמחק:
יט וא

מסורת הש"ס

א) רש"י מ"ו וגי' ז"ק ב"ק גי' הספר רישא ר"ש וסיפא כ"י לרב אשי אין הכי שמיא אשי ולשון קושא הוא, (ג) וטופות ל"ג לה, (א) שנטות יא, (ד) בן ז"ק, (א) זחםס ל, (ו) רש"י מ"ו וגי' יעב"ז וגי' ז"ק ויהי' המעט, (ו) ויקהל א, (ח) ופיגול אלו נוטף אלף בדבר שיש לו מתירין כגון עגלים כ"י ז"ק, (א) ויקהל א, (ו) ז"ק, (ג) וליף טון טון רש"י, (ג) עי"ז, (ח) ויקהל כג, (ו) ז"ל ורבי יהודה, (ט) ז"ק ז"ק, (ט) דמי טטלת ז"ק, (ח) ז"ק מ"ו, (ג) דפטור ז"ק, (ק) ומפקה מידי מעילה דלא חזי מו לקדשי ה' אבל קודם וזיקה מודה דמועל ונאלה לפס' דהכא מיירי בשעברה ללא זיקה כ"י, (ז) ז"ל דהכא מידי כעטמלת קודם וזיקה ונשה לאחר וזיקה וקמ"ל כ"י רש"י וגי' ז"ק, (ט) דלף מועלין, (ח) דשניא דמיירי דלא כ"י, (א) אמאי ז"ק, (ג) גבי חטאות ואשמות דמועלין באימורים עד כ"י, ז"ק,

רבינו גרשום

לבדק הבית קרבנות וצבור לנדבת צבור. הכי קאמר מה שנהגה בקרבנות מובח יפלו לנדבה למזבח ומקדשי ברב הבית וישלם לנדבה דבדק הבית ומקרבנות צבור לנדבת צבור לשפוחות. ורישא דאמרי ליה כי חטאת המלך רבי שמעון היא דאמר חטאת שיכפרו בעליהם תמות וסיפא. דרמני קרבנות מובח למזבח רבנן. היא דאמרי דאין חטאת מותא אלא אותה (כפרה) (אשרבה) ונמנאת לאחר (כפרה) וכן המעות; ואם נהנה מבשר ק"ץ שנטמא לפני זריקה ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלין עד גבי המזבח, אפילו קודם שנעשו אפר פטור; פשיטא. דפטור מאי קא מפסיד לא להכניס קדשים פסוים דכיון דנישטמא בשר קדש קדשים לפני זריקה לא חזי להכניס ולא לגבוה קא מפסיד באימורי קדשים קלים שחיי כבד העלין ונעשה מצותו; הוה דיימא בשר קדש קדשים דיימא שנישטמא, אבתא אתי ליה מקצת קדושה דבעי שרפה להכניס בקדש שכאר פסולי קדשים; ואימורי קדשים קלים. שהעלין אכתי איכא בהו מצות להפסיד בצינורא כדי שיהו נשרפין לגמרי וליחייב בהו משום מעילה קמ"ל דלא. ואי קשיא ק"ר אמאי אפר עולא באימורי קדשים קלים לאחר שהעלין פטור ממעילה והא אמוין לעיל לפני תרומת הדשן דכ"ל מעלין אפליגי דמועלין בהן (והני אימורים נמי) לפני תרומת הדשן הוא ואמאי פטור הוא אל קשיא התם לעיל בעולא ובאימורי קדש קדשים מיירי דחמורי משום הכי מועלין בהן (אשרבה) (כפרה) (א) ויקהל א, (ח) ופיגול אלו נוטף אלף בדבר שיש לו מתירין כגון עגלים כ"י ז"ק, (א) ויקהל א, (ו) ז"ק, (ג) וליף טון טון רש"י, (ג) עי"ז, (ח) ויקהל כג, (ו) ז"ל ורבי יהודה, (ט) ז"ק ז"ק, (ט) דמי טטלת ז"ק, (ח) ז"ק מ"ו, (ג) דפטור ז"ק, (ק) ומפקה מידי מעילה דלא חזי מו לקדשי ה' אבל קודם וזיקה מודה דמועל ונאלה לפס' דהכא מיירי בשעברה ללא זיקה כ"י, (ז) ז"ל דהכא מידי כעטמלת קודם וזיקה ונשה לאחר וזיקה וקמ"ל כ"י רש"י וגי' ז"ק, (ט) דלף מועלין, (ח) דשניא דמיירי דלא כ"י, (א) אמאי ז"ק, (ג) גבי חטאות ואשמות דמועלין באימורים עד כ"י, ז"ק,

רישא. דאמר ילכו לים המלח ר"ש היא דאמר (תמורה דף טו.) חטאת שיכפרו בעליה תמות; ו**סיפא**. דאמר כל קרבנות המזבח למזבח ואע"ג דליכפור בעלים רבנן היא דאמרי (א) אין חטאת ממה אלא אותה שאזנה ונמנאת לאחר כפרה יו^א (וכן המעות): **הכל מודים**. רב ורבי יוחנן דפליגי באפר תפוח: **שאם נהנה מקדשי קדשים שנטמא**. אפילו קודם זריקה ומאימורי קדשים קלין יג לאחר שהעלין על גבי המזבח אפילו קודם שנעשו אפר אבל משלה כהן האור דפטור ממעילה: **פשיטא**. דפטור דמאי קא מפסיד דכיון דנטמאז בשר קדשי קדשים לא חזו לא להכניס ולא לגבוה ובאימורי קדשים קלים נמי הרי כבר העלין ונעשית מצותן. ואם תאמר הא אמרינן בפרקין דלעיל (דף ה:) קא מפסיד היינו טעמא דמועלין צו הוואיל ומרלין לפגולין דחשיב כולי האי דלרץ זריקת דמים לקובעו בפגול חשיב נמי דמועלין צו אע"ג דלא מפסיד: **מסו דסימא קדשי קדשים שנטמא**. אכתי אית להו מלך קדושה דבעו שריפה בקדש כשאר פסולי קדש ואימורי קדשים קלים נמי שהעלם אכתי אית צה מזהו להפסיד כצנורא כדי שיהו נשרפין לגמרי ולחייב בהן משום מעילה: **קא משמע ון דלא**. ואי קשיא לך אמאי אמר יו רבא אימורי קדשים קלים לאחר שעלו פטור ממעילה הא אמרינן לעיל (ט.) לפני תרומת הדשן דכ"ל מעלא לא פליגי דמועלין צו טו ואמאי פטור הא לא

קשיא התם לעיל מיירי באפר עולה ובאימורי קדשי קדשים דחמורי משום הכי מועלין בהן עד שיאלו לציט קלים דלא חמורי כולי האי משום הכי הנהנה מהן לאחר שעלו פטור: **הני מילי דאמריע ליה דמעל קמי טו ונפרע**. קודם שקרבה חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף בהן המעות קרן וחומש על מני חטאתו כדי הפרישה השתא לקרן וחומש לא הפרישו לאצידו אלא היה יכול להקריבן יו ודיניהו הוו כחטאת שיכפרו בעליה וילכו לים המלח: **אבל** נודע לו שמעל לאחר כפרה יו לאחר שקרבה חטאתו הני קרן וחומש שהפריש עכשו אינו מציא מהן שצו חטאתו שכבר כיפרו הבעלים ואם ילכו לים המלח היינן לאצידו אלא פילו לנדבה דאין מפרישין חמלה לאצידו כלומר יו על מנת שילכו לים המלח הילכך יפלו לנדבה: **בותנ' מנחם כהנים**. דכתיב^ו וכל מנחת היינו מנחה הנאה עם הוצא שיש צו נסכים דאין בהן שריים דכל היי דמנ' כליל יונה: **מועלין בהן משאוקדשו**. קדושת פה בעלמא: **ופיגול און בהן**. דאין להם מתירין: **ז א יא נשיש ו** מפייסין. כגון יא הקומץ ואשם דדמן ממיר דהקטרה והבשר לכהנים או דבר שיש לו מתירין למזבח כצדד כגון עולה העוף יא ועולת צהמה דדמן ממירן למזבח וכגון שמי הלחם דדמן של כבשים וכן מתירין אותן וכגון לחם הפנים דצויהן מתירין אותן ומנחות שיתמרות בקומץ: **אין חייבין עליהם משום נותר וטמא ופיגול עד שיקרבו מסירין**. דהכי כתיב בפיגול דשלמים לא יא יאכה^ו ואמרינן (זחםס דף כח.) כהרלאת כשר כך הרלאת פיגול וכו' יא (ויילף נותר וטמא מפגול) י^ו ונמושם נותר וטמא נמי אין חייבין עד שיקרבו מתירין כמו פגול דנותר יליף קדש^ו מפגול וטמא יליף (שם דף מה.) חילול [חילולן מנותרן]: **וכל דבר שאין לו מסירין**. כגון יא הקומץ והלבונה וכו' דהן עזמנן מתירין: **חייבין עליהן משום נותר וטמא**. משום טמא דניימא לקמן בגמ'^ו וטומאתו עליו ונכרמס^ו בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דליפנין חילול חילול מטמא אבל חיוב פגול אין צו משום דלא מנינו חיוב פגול אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כתיב יא פיגול: גמ'

טו דמועל דלא חזו והיו קדשי ה' ונראה לפרש^ו דהכא מיירי בנטמאת לאחר חשיב נעשית מצותו כיון דלא לרץ בגדי כהונה במוצות שריפה כדפ"ל וא"ת אי משום הא מאי קמ"ל מתנ' היא גבי יוצא לטו (ועיל דף י:) אמר רבי עקיבא ז' דאין מועלת אף על גב דמוצותו בשריפה ואמאי זריקה ומפקה מידי מעילה י"ל (א) דשאני יוצא דלא יאז כולו ואין מוצות שריפה בכל הבשר הלכך הוי נעשית מצותו צוריקה אבל הכא נטמא כל בשר הקדשים וסד"ה כיון דטעון שריפה בכל הבשר שמועלין צו אף לאחר זריקה דלכתיא לא נעשה מנחתו שעדיין קמ"ל וא"ת (א) ואמאי לא נקט יאז טו י"ל דנקט טומאה כדשי שריפה גבי טומאה כתיב יאז חטאים כלי וכן דמיא עולה שכולה כליל ואין צה שום אכילה לאדם הילכך לא כלתה מוצתה עד שתאז לציט הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות נטתרה מיקרו שפיר נעשה מצותו מני ורק וא"ת מ"מ קשיא דהכא אמרינן באימורי מאן [קדשים] קלים דאין מעילה צהו לאחר העלאת וצממני' תנן ז' גבי חטאת ואשם מאן מועלין באימורים עד שיאלו לציט הדשן י"ל דהכא

פרק שני מעילה

רישא רבי שמעון ו**סיפא** רבנן. פלוגתא דר"ש י^ו ורבנן בהפריש חטאתו ואזד והפריש אחרת ונמנאת הראשונה וכפר יאן באזד דרבנן סברי שאינה אצודה תרעה ור"ש [סבדן] ממה ופלוגתאיהו בפ"צ דתמורה (דף כו.) וכן דהכא שנודע לו קודם כפרה דמיא להא מילתא דפליגי וא"ת אמאי לא קאמר רישא רבי היא דהא רבי

אית ליה בתמורה צפ' וכל חטאת (דף כג.)

אלינא דרבי אבא דלם נתכפר באצודה דשאינה אצודה ממות וי"ל דטפי ניחא ליה לאיתויי רבי שמעון משום דאית ליה רבי ועדיפא מדרבי דעד כאן לא קאמר רבי יו דתמות אלא באצודה בשעת הפרשה פירוש שלא נמנאת עד לאחר הפרשה אבל באצודה שלא בשעת הפרשה יו שמאז עד שלא הפריש מודה רבי דלא אמרינן תמות אלא תרעה אבל ר"ש פליג ארבנן אף במנאלא קודם הפרשה כדמוכח פ' יט בקרבנות (תמורה דף טו.) בפלוגתא דרבי יהודה ור"ש דמוקי לה באצודה שלא בשעת הפרשה ולהכי מייתי ר"ש ואע"ג דהכא לא הוי כמאן דאצוד שלא בשעת הפרשה מ"מ נקט ר"ש ולא משום דלא מני אחיא כרבי אף משום דעדיפא דרבי שמעון מדרבי נקט רבי שמעון יט ולא נראה כיון דלמייא הך להא דרבי הוה יאז לניימר דהיא רישא רבי לכן נראה להר"ס דרישא דווקא כר' שמעון ולא כרבי דהא דאמר רבי (א) (לקמן) תמות היינו בשאינן ראיות שמהין למזבח כגון שנמאז קודם הקרבה ולא נראו שמהין בשעה אחת למזבח יטו אבל הכא דלם לא קרב חטאת

היה מוסיף ומציא חטאת שמנה כי נמי קרבה חטאת ונדחת הדמים לא ילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה אבל מייתי שפיר מר' שמעון דפליגי דארבנן אף במפריש ו חטאת לאחריות ואית ליה דלם נתכפר באחת תמות ואחרת ואע"ג דבשעת כפרה היו ראיות שמהין ליקרב או זו או זו רבי ג' יאז חטאת אע"ג דלם לא קרב חטאת היו ראיות לא ליתוסף על החטאת וליקרב מכל מקום כי קרבה חטאת (א) (לא) אמרינן ילכו לים המלח וא"ת והא מודה רבי שמעון במפריש שני יצוירי מעות לאחריות כדמוכח בתמורה (דף כג.) וי"ל דשאני התם שאין דעמו להציא חטאת אלא מנצור האחד אבל הכא דמוסיף הוא על דמי חטאת ילכו לים המלח: **הכל מודים שאם נהנה מבשר קדשי קדשים שנשטמא ובאימורי קדשים קלים דאחר שהעלין דפטור**. פירוש שהיי נעשה מצותן ופרץ פשיטא מאי קא מפסיד כלומר מה מזהו יש כאן עוד לעשות ואפילו היו שרים ומשני מהו דמימא בשר קדשי קדשים שנטמאו איכא מוצת שריפה לכהנים וכן אימורי קדשים קלים מזהו המזהו להפסיד בצינורא להפך האימורים שצויר שיקריבין ע"פ חז"ל אלא כי קא אצוד רבי לא נאלמס קמ"ל נראה לפרש דהאי הכל מודים לא קאי ארבי ולוי דהא לא פליגי אלא היכא לא יפול אבל לכ"ע מיחייב ולא שייך לומר דמודים^ו פטור אלא קאי ארבי ורבי יוחנן דפליגי בנהנה מפשר תפוח וקאמר דלרבי יוחנן דלמיר גבי נהנה מפשר תפוח דמועלין צו היינו משום דבעי בגדי כהונה במוצאת דאכא עוד מוצת שריפה לכהנים הוי חשיב שפיר נעשה מצותו דשריפה לא הוי עבודה כיון דלא לרץ בשריפה בגדי כהונה וא"ת וגבי אימורי קדשים קלים מאי שנא דודאי הפסיד בצינורא עבודה היא כדאמר (שעטות דף י:) זר שהיפך בצינורא חייב מימה וי"ל דלא דמי דהתם גבי הוצאת יאז טנא לא קני בלאו הוי לטו אבל גבי הוצאתא קני בלאו היי שאם היה רוצה היה מניח ומתאכלנין מאיליהן בלא היפוך בצינורא כלל וא"ת האז בשר קדשי קדשים שנטמא היכי דמי אי קודם לו זריקת דמים אמאי אין מועלין והא יוצא דקודס זריקה אמר רבי אלעזר לעיל בספ"ק (דף י:) דמועלין ואע"ג דטעון שריפה ואפילו י' עקיבא לא פליג אלא בנהנה לאחר זריקה משום דלמתיא זריקה^ו (ומפקה מידי מעילה אבל קודם זריקה מודה זריקה וקא משמע ון יאז אע"ג דאיכא מוצת שריפה עליה מ"מ מני זריק חשיב נעשית מצותו כיון דלא לרץ בגדי כהונה במוצות שריפה כדפ"ל וא"ת אי משום הא מאי קמ"ל מתנ' היא גבי יוצא לטו (ועיל דף י:) אמר רבי עקיבא ז' דאין מועלת אף על גב דמוצותו בשריפה ואמאי זריקה ומפקה מידי מעילה י"ל (א) דשאני יוצא דלא יאז כולו ואין מוצות שריפה בכל הבשר הלכך הוי נעשית מצותו צוריקה אבל הכא נטמא כל בשר הקדשים וסד"ה כיון דטעון שריפה בכל הבשר שמועלין צו אף לאחר זריקה דלכתיא לא נעשה מנחתו שעדיין קמ"ל וא"ת (א) ואמאי לא נקט יאז טו י"ל דנקט טומאה כדשי שריפה גבי טומאה כתיב יאז חטאים כלי וכן דמיא עולה שכולה כליל ואין צה שום אכילה לאדם הילכך לא כלתה מוצתה עד שתאז לציט הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות נטתרה מיקרו שפיר נעשה מצותו מני ורק וא"ת מ"מ קשיא דהכא אמרינן באימורי מאן [קדשים] קלים דאין מעילה צהו לאחר העלאת וצממני' תנן ז' גבי חטאת ואשם מאן מועלין באימורים עד שיאלו לציט הדשן י"ל דהכא

הוא ואמאי: טו קמי כפרה קודם: יו לקריבין עם חטאתא ושיירינהו הוו וחיבת לאחר כפרה שקרבה חטאתו הוי קרן וחומש: יט כלומר אין מפרשינן מעות מתחילה על: טו מתירין הסיד' ומה"ד כל שיש לו מתירין כגון: [אל] העוף ושעירים ופרים הגשפתי דרמן: טו וכו' וילף נותר וטמא מפגול מחיבת ומשום נותר כו' עד סה"ד אין כאן מקומם ומקומם להלן (ועי' באות דה): טו כגון הני הקומץ: טו כתיב דיש לו מתירין בין לאדם ובין למזבח ומשום נותר כו' עד חיבת וכל דבר: [טו] באבוד ובשתכפרו בשאינה אבודה בהא לא פליגי דביע' סברי דכיון דהאבודה היתה נדחית מעיקרא א"כ כולוהו סברי דלמיתה אולא כי פליגי בשתכפרו באבודה דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ורבי שמעון אמר תמות: טו רבי לקמן באבודה דתמות: יט ומהפשה פיי שנמצא עד: יט שמעון ומרריש נשמע לרבי ולא: יט למזבח. גליין שאם בא לפנינו לימלך אמרינן ליה התכפר באבודה ולא בשאינה אבודה אבל: טו במפריש שתי חטאות לאחוריות: [אל] להוסיף על. חיבת ליתוסף נמחק: טו כדי לעכלם קמ"ל אות א' נמחק: יט יפלו המעות אבל: [לא] תוצאת הדשן לא: טס הכי דודאי צריך לשעות תוצאת הדשן: טו זריקה אמאי חיבת דמיס' ליש ונמחק: טו מודה דמועלין וזכא גבי האי בשר קדשי קדשים שנטמא הוי כמו יוצא דלעיל וא"כ אמאי פטור ואי לאחר זריקה מיירי א"כ פשיטא הוא דפטור ומאי קמ"ל ונראה. חיבות דמועל דלא חזו והוו קדשי ה' נמחק: [טו] לא דאצינ' דאיכא: [טו] יוצא עקיבא דאין מועלין אצינ': טו יצא וביצא כל הבשר וי"ל דמצי למינקט יצא כולו אלא דנקט: [טא] כתיב דכתיבי והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישורן מיהו: [טס] באימורי קדשים קלים דאין מועלין בהן: [טו] ואשם דמועלין באימורים:

י.

<div></div>	<div>בא א מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה יא:</div>
<div>בב ב מיי' פ"ח מהל' פסח"מ הלכה א:</div>	
<div>בג ג מיי' פ"ב מהלכות תמדין ומוספין הלכה יג:</div>	
<div>בד ד מיי' פ"ד מהל' מעילה הלכה ז:</div>	
<div>בה ה מיי' שם פ"ב הלכה ג:</div>	
<div>בו ו מיי' פ"ח מהלכות שאל' אבות היתומאה</div>	
<div>בז ז מיי' פ"ח מהלכות פסח"מ הלכה י:</div>	
<div>בח ח מיי' שם הלכה ח:</div>	
<div>בט ט מיי' שם הל' [טז] ח:</div>	

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וסיפא וכו' דלמתי בממורה דב כף אין וטאת ממה וכו' לאחר כפרה וקאן המעות הורכות לים המלח אלא במנצאו אחר כפרה הס"ד:

מוסף רש"י

הקומץ. של מנחת יחיד, והלבושה. של מנחת יחיד, ומנחת כהנים. שאם כלל ואלה נקמלם, ומנחת כהן משיח. חייבי טון גדול שכלל יוס, מחליטם בנזקך ומתליתם בעיר, ומנחת נסכים. הנאה עם ההנאה, שלשה עשרונים לפי רשני עשרונים לכל ועשרון לכעס, וכן טולן כלל (שבוועות יא.) קדשן בבלי. דאז לעוירא ומנה כלל שרת, הובשער. עמרה קדושתה, ליפסל בטבול יוס. אם נגע כה (טו.) וכן דלעיל בתמתי בני הך וכן דלעיל (ט.) הנמנות מועלין בהן כ"י, משום דבסופא יט חילוק פיטריה בתייל אחריתא, לכסיהא דלעיל לא קמינ וחיובין עליה שמוס פיגול ונותר וטמא דאז נקדשת על עד שיקרב הקומץ, וכתבן שטולן כליל קמינ דקדשת כלל דידהו וחיובין עליהם משום נותר ומשום טמא (שבוועות טס.)

שיטה מקובצת

אל אחר ליה רב גביהא מבי בתלי: ט אמר עולא הכל חיבת רבא נמחק: ט חיבת קודם זריקה נמחק: ז הא דאמר מר כבר אות ה' נמחק: ט מתחילה לאבוד: ו הקומץ. עי' תוס' מנחות (דף לא ע"א) דיה יצאו: ו משאוקדשו קדשו בבלי: ט עליהן משום אות ו' נמחק: ט עד שיקרבו אות י' נמחק: ין וכל שאין לו מתירין כו' ופיגול אין בו כקציא דומיא דשלמים מה עצמן, תוס' חסר מן הדפוס. מהר"ם זיל', יאן אין בו אות ה' נמחק: יט כפרה וכן המעות: יט קלין אחר העלין אות ל' ל"ש יאן אמר עולא אימורי חיבת רבא ל"ש נמחק: טו בו והכא לפני תרומת הדשן

^[1] נראה דל"ל דהוה לם להוסיף קרן וחומש על דמי חטאת שהפריש ושיירינהו וכו'

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. לא תחסם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ:
דברים כה ד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צור וכו' מים
חיים נ"צ עיין צ"צ דף עט:
(ב) ד"ה וכן פרה של חולין
הדרשה בשל הקדש: (ג) ד"ה
הפועלין וכו' לא תאכל פרה
מכרשיני:

מוסף רש"י

[illegible]

מגופן שאכל מן הפירות ומן

ולד חטאת פרק שלישי מעילה

לצנין לעשות צו טיט ולא
מנסכין אלא ממי השילוח
אז עזמה אינה ראויה לא
אמר לי רבי דהאי חילין

ולא לבדק הבית לבדק הבית ולא למזבח לא

ממזבח ולא לברך הבית מועלין בה כיצד הקדוש
בור מלא מים ^א אשפות מלאות וכל שובך מלא
יונים אילן מלא פירות שדה מלאה עשבים
מועלין בהם וכמה שבתוכה אבל יאם הקדש
מר ואח"כ נתמלא אשפה ואח"כ נתמלא
כל שובך ואח"כ נתמלא יונים אילן ואח"כ
נתמלא פירות שדה ואחר כך נתמלאה עשבים
מועלין בהם ואין מועלין במה ^ב שבתוכה ^ג וכן
אמר המקדש את השרה והאילן מועלין
בהן ^ד ובגידולה מפני שהן גידולי הקדש ^ה ולד
המעושרת לא ^ו ינוק מן המעושרת ואחריב
מתגדבים כן יולד המוקדשין לא ינוק מן
המעושרת ואחריב מתגדבים כן ^ז הפועלים לא
יאכלו מן גזירות הקדש ^ח וכן פרה ^ט מכרשיני
הקדש: גמ' קתני ולד המעושרת לא ינוק מן
המעושרת מנהני מילי אמר רב אחדבוי בר אמר
איתא ^א ^ב העברה העברה מבכור מה בכור
מועלין בו אף חלב המעושרת ^ג מועלין ב
חלב ^ד המוקדש נמי איתא אמו אמו מבכור
הפועלין לא יאכלו בו: מאי טעמא אמר רב
אחדבוי בר אמר דלאו קרא ^ה לא תחסום שוור
דרישו דישו שלך ולא דישו של הקדש הדיש
קלעילין בשדה הקדש מעל והא בתלוש
בעינן אמר רבינא ש"מ יאבקה מעלי לה.

דישן חלב האס: הפועלים.
מות של הקדש וא"ע דכתיב
ואמרינן בפרק השוכר את
של הקדש לא יאכלו דכרס
י. של חולין (ט) חרשה בשל

בעלי בתים דריבי לז הי
יו שהיא חולין וכן בפועלים
היו עשירים מתגדלים לפס
(קא). דישו [שלן] ולא ש
(קד פס). איתא

סוף העברה העברה. כחצי עשר (יוחאס) כל אשר יעבור שיש בו דובר וכל ואל יבדלו אפילו בחלב: אסוף תעשה לשורך לנאמן שבעת מור [ויהי] ו' ימים (העם) יבדלו וכן מוקדשין נמי מועלין ימי הקדש. גבי פועלין דלא הא מיעט קרא בפירוש רעך ידע. כלומר כי דש בשקר דעינא קולא בחולין קמריי: בשדה העברה מעל דנהיה מן פברק הנהיה (דף י"ח: עמ"ס טו: מדקאמר) מעל לאותן קלעילין ודי מעלה ליה תלוש וכו' מעל: ממני

לדכשי (דברשי גי) וחסנת בשר ונח חנכ חנכ בנחנה שרימ
 דהן אמרין פקד השאחט (חולין דף לז.) הויל ויאסיר בגזירה
 דהן בקורה דהא דריז דממי של חלף ונח לגיזה וצדוה
 במוקדשים לא הוה דרשין גבי פסולי המוקדשין דבשר
 ומוקדשין יח קאמי בשר לומר חלכ חלכ דקאי קאי מדע
 מ'דאמזר בשר פסולי המוקדשים חוצה ולא גיה חלכ ודאמזר
 אחי חוצה לומר חלכ גיה דקדימא קיימא גיה חלכ חלכ

שיטה מקובצת

לְהַקְדִּישׁ וְכָן גָּבִי אֵילָן אוֹת ר' נִמְחָק:

יג.

(ב"ב)
 זכור
 כגון
 בד א ב מ"י פ"ה מהל'
 מעילה הלכה ו:
 בה ג ד מ"י שם פ"ג הלכה
 יב:

מזעילה הלכה א:
בז ו מיי' שם הלכה ב:
בח ז מיי' פ"ה מהלכות
מזעילה הלכה ה:

רבינו גרשום

ורם לא מית. וזהו הראשון
 לבדק לבדק לבדק
 לבדק לבדק לבדק
 חזי למבדח לטעון המים
 כיין לאדו מים חיים
 לא חזו לטעון: שפדוה
 מלאה זבל וניח אחרת
 לא למבדח לא לבדק
 הבית ארבעה ארואה
 דבר לבנין לא לבדק
 שובר מלא וניח אחרת
 לטעון לא לבדק הבית
 אילן מלא פירות. ראוי
 למבדח לכיורוסם לא לבדק
 הבית: וזה מלאה עשבים.
 אינה ארואה לא למבדח
 לבדק הבית. וזהו
 קמא רב ויסי אית ליה
 שמועלין בשבטא הקדש
 כלל כמה מושבתי
 הורשקש: וזה מעשרות
 יניק מן המעשרות. הייתי
 שאם יצאת קצבה בעשירי
 והיה לה כן קודם כל
 לא יניק ממנה שוב שבטת
 חולין אוה ונמצא מעשר
 מחבל מוקדשין: ואחרים
 מותרין כן. כלומר אבל
 תארום שנתדברו קודם
 רשאי ונתתן: וזה אצל
 מעשר בעשירי או להלכה
 חולין כשי שנקא את
 ממנה בחיות כן נמי
 בורל מוקדשין לא היה
 מוקדשין חולל אצל אמו:
 כלל דבר שבו מולין
 בכל דבר שבו כן נמי
 מעשר דהניק מן קצבת
 מושבתי בורל וחלכה
 אחיא אמו מאכסרובי.
 בבורן כן תעשה לשוק
 לצאן שבעת ימי יחיה
 עמ אמו וכתוב במקדש
 איהו חיה שבעת ימי
 אמו חיה כן נמי
 מעלה בבורן אף מוקדשין
 נמי: הפועלין לא יאכל
 מוגזרות של הקדש. צא
 דוכתי כן דבר בכרם קדש
 ואכלת ענבים וזה ואפועלי
 הכותב מדבר כדפריש בפ'
 שחבור את הפועלי אצל
 בשל הקדש לא יאכל
 דרכם קדש אמר תעשה
 ואל הקדש: כן פרה.
 שרשה בשל הקדש לא
 תאכל מוקדשין: מליצין מן
 קטנת חיל הרש מליצין
 משה הקדש מעל הקדש
 שדע הקדש: וזה מלשון
 בענין. כלומר דכתי איתיה
 ר' דאין מליצין במחזור
 לקדש וזה שכן בקדש עצמו
 ש"מ המקדש מעל ש"מ
 דאקבא בארץ
 מעלי לה לקטנטא לאותות
 הקדש וקבא שמעלן מן
 השדה חילין תלוש משה
 קוס

שנים
נהנה
משום

יֵלֵה בַּמְחוּבֵּר לִקְרָע הַסֵּד: יֵעַן אֲבָקָה
כּוֹר גְּבִי כְּבוֹד כְּתִיב וְהַעֲבֵרַת: כֵּלָּה וְאָף
עֵינֵי הֵם אֲסוּרִין: כֵּס הַהוּלֵד וְלֹא נִרְאָה
דְּשִׁים אִ"כ בָּשָׂר קֶאֱתִי: מַעַן תִּגְזֹז כְּבוֹד

עין משפט גר מצוה

בב א מ"י פ"ד מה' שקלים הלכה י':
בב ב מ"י פ"ז מה' ערכין ותרומין הלכה ח ויורב אלפס ע"ז פ"א דף שג.].
בב ג ד מ"י פ"ח מה' הלכות מעילה הלכה ד':

מוסף רש"י

במורת הקטורת. הנומד ככל שנה מתרומה ישנה. מזה היו עורשין בו. להשכירה לשנה הבאה, דלון קן שנה שאין בה מותר קטורת משלמת מינים יחידים שמפטעין ככל שנה למלא חפנים ציודים, ואי אפשר שיתנסו טעם חפניה, כדמלא בבריות (ג) אחת לשנים או לשננים שנה היתה חזיה של שריים (שבועות י) שכלל שנה היה נשאר מחותן ג' מינים יחידין שכתן גזול מנאם ולא היה מקטיר אלא חמור חפניו ונשאר המותר, ואחור מותר לא היה ראוי לשנה הבאה מיטפן ואילן, דעסן ראש דאמר דמיומת שקלים, דאשרה מורה חדש הלא יורבן למחור חדשה בנמ' ר"ה (ה) ומה היו עשין צו (בריות א), מפרשיין, מפרקש בנד ביה, שבר האומנין, המחזיקים את בנד ביה (שם) או: מפרשין מתרומת הלשכה שבר אומני בית אביתים מפטמי הקטורת, דאמר נמ' ויאל (הח) שחי טענין ככל שנה י"ב מינס (שבועות ג), ומחללין אורה על מעות האומנין, מוכין מעות לאומנין על ידי אחד מן הגזרים והיו הן מולין ואח"כ יתלן הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והיו הלא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה, והכי נעיי מילתא שחי ולא למחריה ולחור לקטעה דוילא מילתא (שם) דכל זמן שהיא בקדושתה איין ראשין לתמה לאומנין, דכל דבר שאליו נמנע אוחי ויאל מדי מנחם לטעם (בריות א), שחיללו על שיה פרושה מחולל. כדאמין דלימטע מלאה, וטעות נמי ליכא ליממר כזו דמאן טעה (ב"ב יא) דלון אושלא להקדש, דכתיב איש את אחיו, ולשמענין שמואל דכי יחיי דלימטע מלאה אי מיתעט נמי מביטול מקח (קדושין יא), הדרן עקף ולד המאת

שיטה מקובצת

אן מננה. בקצת סיי לא כתוב ממנה: אן לאומנין בשבדן וחוזרין: אן אמרי כיון דאיכא זמנין דבעי למיזא בטולא מחיבת דלמא עד תיבת אי בנא נמחק: אן דקמיל בקדשים

תנן: אן תיבת אמרי נמחק: אן אותה שנה כלום: אן יום חצי מנה בבקר וחצי מנה בערב: אן היו בה חצאים של שריים: אן האומנין והיו מעות שלהן ומחללים: אן המעות שוכו בהם: אן הקטרת דהיינו: אן ולוקחין אותו מיד האומנין מתרומת הלשכה חדשה ולכן איין צריך לעשות כן: אן הבאה משנכנס ר"ח ניסן וא"ת ולמה כו' כן מיד שחיללו הקטרת כו' היה להם לחזור לחלל מעות: יאן לחולין וכתום: תכ"י ג"א י"ל דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש ולא ישתבח ע"י כך לחללו וא"ת רמכר בשוק ולמה היו מוכרין אותו לאומנין וי"ל דבהכי צניעה להו טפי ובשבועות פ"ק מאריך יותר: אן אחי לאירשולי שיטבחו שיש לחזור: אן שהוא מכר מיד ליד לא אחי לאירשולי ובשבועות הארכתי הס"ד: אן אי איתא לרשמואל: אן תיבת אותם נמחק: אן תיבת כו' נמחק: אן מודקתי שבר האומנין אך כו' כשיעור שודין של מעות קטורת תיבת שמן נמחק: אן לימור דאה"ג: אן מעות הקטרת הבנין: אן התחילו לעשות כבר ולהכי נקט באוי מילתא: אן העתיד לבא אלא: אן העתיד לבא ועוד אמר מהר"ף לפי שמכיון שהתחילו: אן לא אמר תימה דבערכין אמר טעמא דשמואל דאמר לכתחלה לא משום:

לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן לה עד שיהו בניין בבנין הואיל ואיכא למיזח דלמא אחי למיזגא וזגא עליהון קא מעיל בקדשים: אלא כי תנן במתניתין בעצים דיומיה. שבוה אותן באותו יום עצמו שהקדישו דהשתא ליכא למיזח דליתא למיזגא עלייהו והואיל ובני להו בבנין אלאהו: הדרן עקף ולד המאת

יד:

במורת הקטרת. היו מפטמין כאלה ג' מלות וששים וחמשה מיין כמיין ימות החמה להקטיר קטרת ככל יום ז' חזיו בבקר וחזיו בערב ועוד שלשה מיין ללורך יוה"כ (א) והיה נותר מן הקטרת כדאמר התם (בריות דף ו) (ב) פעם לששים שנה או לשננים שנה היו (א) (בא) [מפטמין] חללים כלומר היו עולין השירים לחי הקטרת ועלה קאי הן דשמעתין מה היו עושין מאותו מותר מפרשין שבר האומנין ממעות הלשכה ומוכה אותן ע"י אחרים בשביל האומנין אן ומחללים הקטרת על אותם המעות ז' שוכה בהם בשביל האומנין ונכנסין המעות בקדושת הקטרת יאן בקדושת תרומה ישנה והקטרת יואל לחולין ונותנין אותו הקטרת לאומנין כשכרם וחוזרים ולוקחין אן אותן מיד האומנין (א) מתרומת הלשכה ולכן היה צריך לעשות כן לפי שא"ל להקטיר קטורת מתרומה ישנה לשנה הבאה יאן וא"ת ולמה הוחקרו לעשות כן שחיללו הקטרת על מעות האומנין היה להם לחלל מעות של תרומה חדשה על הקטרת שיאל כבר לחולין יאן יש לומר דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש והיו נעיי טפי א"ר אס לא היו עושין כן אחי טעם או לשננים שנה היתה קדושת מעות של תרומה חדשה על הקטרת אבל עתה שהוא ען מפרשי' (ג) ליד ליד לא אחי לאיתרשול: ואמאי ליחליה

אבנין. כלומר אי יא אחי ליה לרשמואל דאמר צונין בחול למה להן לעשות כל אלה יתללו יאן אותם הקטרת על הבנין יואל לחולין ויחזרו ויחללו מעות של תרומה חדשה על אותה קטרת ולמה היו צריכין להפריש שכרם ולחלל יאן כו' ומשני דליכא בנין ופריך והא מעות האומנין קמי משמע שעוסקים בבנין ומשני דליכא בנין כשיעור מעות של קטרת פי' אין הכי נמי דודאי יש בנין חול מדקתי אן האומנים אף אין בנין כשיעור מעות (א) (שמן) של קטרת ולכן צריך להפריש מעות מתרומת הלשכה כשיעור הקטרת לשכר האומנים וא"ת וכי אפשר להיות כך ששכר הבנין הוא מרובה על הבנין יש לומר יאל באומנות יזיר שיש שכר לאומנין יותר ממעות בנין אי נמי הכי פירוש דליכא בנין כשיעור מעות גם הבנין לולי שבר האומנין שעם הבנין וז"ע וי"מ דמיייר בשכר שמיצים לאומנין בשביל מלאכה שעדיין לא נעשים אך קצת יש בנין הלכן כיון דליכא בנין עדיין צנוי כשיעור הקטרת בסוף השנה שרוצים לקדש הקטרת א"ל לחלל עליו אבל מפרשים כל שבר האומנין שעמדי ליתן להם לעשות המלאכה אשר התחילו גם כבר ולהכי נקט מילתא דליכא בנין קצת דאי ליכא בנין כלל היה גנאי להפריש מעות מתרומת הלשכה על שבר האומנין העמיד יאן אלא ממוך שהורכבו להפריש ללורך האומנין בשביל שכרן המועט אינו גנאי להפריש הרבה על העמיד יאן ועוד אמר רש"י לפי א שמכאן התחילו במלאכה כמי שגמרו דמי שהרי אין יכולין לחזור בהם: והאמר שמואל הקדש שיה מנה שחי'צ"ו ע"ז שיה פרושה מחוץ. כלומר

ומה צדק אי ליכא בנין כשיעור מעות ומשני הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא יא משום פסידא להקדש ולא אפשר לחלל לכתחלה על שיה פרושה וא"ת הכא נמי ליכא שום פסידא להקדש שהרי שרי הקטרת הללו חוזרים להקדש וי"ל דמ"מ כיון דבית המקדש קיים ואס היו מחללים על שיה פרושה צעלמא דליכא פסידא להקדש אע"ג דהכא ליכא פסידא מ"מ אינו מחולל דגוריינן (דלמא) אטו רוב מקומות דליכא פסידא להקדש ככה"ג ולא דמי להביא דהתם (א) דקאמר בזמן שאין בית המקדש קיים אפשר לחלל דהתם לא שייך בשום ענין פסידא להקדש: לא ניתנה תורה לצ"מאבי השרת. ואי אפשר ליזהר שלא יהנו מן החומה כי א עבד בחול דלמא אחי למיזגא עלייהו שפעמיס שצריכים הפועלים לסמוך על האבנים ונמלא שמועלין:

אי בעצים דמכאן ואי"ך ה"ג הב"ע בעצים דיומיה. כלומר עמים שלקחו לצנותם ציוס הלקיקה וצומן מועט יכולים ליזהר מלסמוך עליהם:

ולד המאת פרק שלישי מעילה

במורת הקטרת. מה שהיה נשאר על (א) שס"ה מנה מה היו עושין בה דלאחר שנכנס ניסן אין ראוייה להקטרה דבעיין חדש והבא קרבן מתרומה חדשה (א): מפרשין ממנה. ממותר הקטרת כנגד שכר האומנין דקס"ד דלאחר כשקטו צרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה

על העצים ועל האבנים ועל כל צרכי הבנין שקטו ופורעין אבל לא שכר האומנין שצונין בבנין שהכל היה קדש חוץ מן השבח שהיו האומנים משביחין בבנין ככל יום וזכל יום היה הגזבר מביא מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחלל אותן על השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום והיינו טעמא דעושין כן ככל יום משום דאמרין (ליל [ע"פ]) דמאן דמתנדב מעות וכו' והיו המעות חולין (א) והבנין קדש אבל לא היה הגזבר נותן להן המעות לאלתר דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף כשיגמר הבנין וכן היו עושין כל השבח (א) ועדיין לא היה שם מותר הקטרת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטרת דלצריך ללוקחו מתרומה חדשה מחללין אותו מותר הקטרת על אותן מעות חולין שיש ציד הגזבר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והיו הקטרת חול ומעות חזרו לקדושתן ככתחלה וחוזרין ולוקחין הקטרת מן האומנין מתרומה חדשה. ואי קשיא לך

הדרן עלך ולד המאת

מה צורך לחללה על מעות האומנים ליחצה לקטרת לאומנין לאלתר הא לא קשיא דליכא צדאי מותר כשיעור כל שבר האומנין להכי עבדי הכי: ואי ס"ד כדאמר שמואל דצונין בחול ואח"כ מקדישים ליחלה לקטרת אבנין עזמו ואמאי מפרשים וכו': ומשני דלא איכא בנין. שלא בנו אותה א כלום: והא על מעוט האומנין קמי. אלאה דבנו בנין: (א) אין ודאי בנו בנין אלא דליכא בנין שיעור מעות: ואכתי אס אימא לרשמואל ליחלה אההוא פורמא בנין על אותו (א) מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאלתר שחללו על מה שהשביחו אע"ג דלא היו כשיעור דמי הקטרת דאמר שמואל הקדש וכו': אבל לכתחלה לא. הלבך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד: רב פפא אמר היינו טעמא דצונין בחול דלא נהנה סורה למלכיה השרם. דאי אפשר דלא יתבי זמנין בטולא דבנין מפני החמה ונמלא מועל דדלמא" (א) צעי למיזגא עליהון כלומר שאס הור"ך צנין שיש עליהן נמלא נהנה מהן: אי צעזים דמכאן ואילך הכי נמי. כלומר אי צעזים דלון דעמו לצנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיצנו בבנין דאיכא למיזח דלמא יתיב עליהון וקא מעיל: אלא כי סנן במסניטין דמועלין צעזים דיומיה. שדעתו לצנותן צו ציוס שלקחום דהשתא ליכא למיזח דלמא אחי למיזגא עליהון הואיל ובנו להו לאלתר צו ציוס בבנין:

הדרן עלך ולד המאת

הואיא כולה חדשה: ואמאי ליחלה אבנין. הכי קא קשיא ליה אי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואחר כך מקדיש' ליחלה לקטרת אבנין עצמו: דלא איכא בנין. כלומר דלא בנו אותה שנה כלום: והא על מעות האומנין קמי. אלאה דבנו בנין: אין ודאי הוי בנין אלא דליכא בנין כשיעור מעות. ששזה זה הקטרת משום דלאחר כשקונין צורכי הבנין היו פורעין ממעות הקדש מיד יום ביום והאי דקאמר דליכא בנין כשיעור מעות דבונין שנבנה באותו יום קאמר דדבר מועט היו קונין ביום אחד אבל מעות הא ומיין כיון דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף לכשנגמר כל הבנין יש שם שכירות הרבה הלכך מחללין אותה על מעות האומנין ולא על הבנין: ואכתי אם איתא לרשמואל ליחלה אההיא פורתא בנין דבנו באותו יום דהא אמר שמואל הקדש שיה מנה כו': הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא. הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד דהי' (להם) מקבלין מעות הרבה אבל אם היה בבנין כשיעור מעות ששזה הקטרת הכי נמי דמחללין אותה אבנין: רב פפא אמר היינו טעמא דבונין בחול: לא ניתנה תורה למלאכי השרת דאי אפשר דוימנין דלא יתיב בטולא דבנין מפני החמה ונמצא מעיל: דרלמא בעי למיזגא וזגא עליהן. כלומר הוצרך לו לישב וישב עליהן ונמצא נהנה מהן: אי בעצים דמכאן ואילך הכי נמי אלא כו'. הכי קאמר אי בעצים דלא קיימי

ולד המאת פרק שלישי מעילה

במורת הקטרת. מה שהיה נשאר על (א) שס"ה מנה מה היו עושין בה דלאחר שנכנס ניסן אין ראוייה להקטרה דבעיין חדש והבא קרבן מתרומה חדשה (א): מפרשין ממנה. ממותר הקטרת כנגד שכר האומנין דקס"ד דלאחר כשקטו צרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה

על העצים ועל האבנים ועל כל צרכי הבנין שקטו ופורעין אבל לא שכר האומנין שצונין בבנין שהכל היה קדש חוץ מן השבח שהיו האומנים משביחין בבנין ככל יום וזכל יום היה הגזבר מביא מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחלל אותן על השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום והיינו טעמא דעושין כן ככל יום משום דאמרין (ליל [ע"פ]) דמאן דמתנדב מעות וכו' והיו המעות חולין (א) והבנין קדש אבל לא היה הגזבר נותן להן המעות לאלתר דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף כשיגמר הבנין וכן היו עושין כל השבח (א) ועדיין לא היה שם מותר הקטרת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטרת דלצריך ללוקחו מתרומה חדשה מחללין אותו מותר הקטרת על אותן מעות חולין שיש ציד הגזבר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והיו הקטרת חול ומעות חזרו לקדושתן ככתחלה וחוזרין ולוקחין הקטרת מן האומנין מתרומה חדשה. ואי קשיא לך

מה צורך לחללה על מעות האומנים ליחצה לקטרת לאומנין לאלתר הא לא קשיא דליכא צדאי מותר כשיעור כל שבר האומנין להכי עבדי הכי: ואי ס"ד כדאמר שמואל דצונין בחול ואח"כ מקדישים ליחלה לקטרת אבנין עזמו ואמאי מפרשים וכו': ומשני דלא איכא בנין. שלא בנו אותה א כלום: והא על מעוט האומנין קמי. אלאה דבנו בנין: (א) אין ודאי בנו בנין אלא דליכא בנין שיעור מעות: ואכתי אס אימא לרשמואל ליחלה אההוא פורמא בנין על אותו (א) מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאלתר שחללו על מה שהשביחו אע"ג דלא היו כשיעור דמי הקטרת דאמר שמואל הקדש וכו': אבל לכתחלה לא. הלבך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד: רב פפא אמר היינו טעמא דצונין בחול דלא נהנה סורה למלכיה השרם. דאי אפשר דלא יתבי זמנין בטולא דבנין מפני החמה ונמלא מועל דדלמא" (א) צעי למיזגא עליהון כלומר שאס הור"ך צנין שיש עליהן נמלא נהנה מהן: אי צעזים דמכאן ואילך הכי נמי. כלומר אי צעזים דלון דעמו לצנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיצנו בבנין דאיכא למיזח דלמא יתיב עליהון וקא מעיל: אלא כי סנן במסניטין דמועלין צעזים דיומיה. שדעתו לצנותן צו ציוס שלקחום דהשתא ליכא למיזח דלמא אחי למיזגא עליהון הואיל ובנו להו לאלתר צו ציוס בבנין:

רבינו גרשום

חולין אלא צריך לחללו הכי כדאמרין: מותר הקטרת. מה שהיה יותר על שס"ה מנה: מה היו עושין בה מפרשיין ממנה שבר האומנין כו'. קס"ד הושתא דלאחר כשבנו צורכי הבנין דלאחר היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה על העצים ועל האבנים על כל מה שקנינן ופורעין אבל לא על שבר האומנין שבונין הבנין אלא לאחר שנבנה כל הבנין היו מביאין מותר הקטרת: ומחללין אותה על מעות האומנין. כלומר על אותן מעות הקדש שנתנו לאומנין בשבדן ויצאת הקטרת לחולין ומעות האומנין בשוהה הקטרת חזרו והיו קודש וחוזרין ולוקחין אותה מותר קטורת מן האומנין ממעות תרומת הלשכה ומערכין אותה קטורת עם קטורת חדשה

והואיא כולה חדשה: ואמאי ליחלה אבנין. הכי קא קשיא ליה אי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואחר כך מקדיש' ליחלה לקטרת אבנין עצמו: דלא איכא בנין. כלומר דלא בנו אותה שנה כלום: והא על מעות האומנין קמי. אלאה דבנו בנין: אין ודאי הוי בנין אלא דליכא בנין כשיעור מעות. ששזה זה הקטרת משום דלאחר כשקונין צורכי הבנין היו פורעין ממעות הקדש מיד יום ביום והאי דקאמר דליכא בנין כשיעור מעות דבונין שנבנה באותו יום קאמר דדבר מועט היו קונין ביום אחד אבל מעות הא ומיין כיון דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף לכשנגמר כל הבנין יש שם שכירות הרבה הלכך מחללין אותה על מעות האומנין ולא על הבנין: ואכתי אם איתא לרשמואל ליחלה אההיא פורתא בנין דבנו באותו יום דהא אמר שמואל הקדש שיה מנה כו': הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא. הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד דהי' (להם) מקבלין מעות הרבה אבל אם היה בבנין כשיעור מעות ששזה הקטרת הכי נמי דמחללין אותה אבנין: רב פפא אמר היינו טעמא דבונין בחול: לא ניתנה תורה למלאכי השרת דאי אפשר דוימנין דלא יתיב בטולא דבנין מפני החמה ונמצא מעיל: דרלמא בעי למיזגא וזגא עליהן. כלומר הוצרך לו לישב וישב עליהן ונמצא נהנה מהן: אי בעצים דמכאן ואילך הכי נמי אלא כו'. הכי קאמר אי בעצים דלא קיימי

לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן לה עד שיהו בניין בבנין הואיל ואיכא למיזח דלמא אחי למיזגא וזגא עליהון קא מעיל בקדשים: אלא כי תנן במתניתין בעצים דיומיה. שבוה אותן באותו יום עצמו שהקדישו דהשתא ליכא למיזח דליתא למיזגא עלייהו והואיל ובני להו בבנין אלאהו: הדרן עקף ולד המאת

מסורת הש"ם

(א) שקלים פ"ד מ"ה [כריתות ו. שטפות יא. ג' ב"מ מ. כריתות כה. ז: קדושין יא: ערכין כט. תמורה כו: (א) ונכרות כה. ערכין כט: (ד) [נכרות כה: יומאל' קדושין ד,ג: (א) ר"ה יא. (א) טעמא דאמין ז"ק, (א) ועוד דלמא ז"ק, (א) פעם אחת לששים ז"ק, (ט) מתרומה חדשה ז"ק, (א) ליד האומנין לא אחי כו' ז"ק, (א) שיעור של קטרת ז"ק, (א) שמכיון שהתחילו כו' ז"ק, (א) [ערכין כט. (א) כי לא עבד ז"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מותר וכו' על שס"ה מנה ג"כ ר"ל דכל שנה פשוטה פחותה שנה חלנה י"א ימים מן שס"ה וכן פירושו מוספות בשטפות דף י' ע"ש: (א) ד"ה מפרשין וכו' והיו המעות חולין ג"כ אחר שנפדה באותו יום: (א) בא"ד שעדיין לא היה שם מותר הקטרת מחללין על המעות: (ד) ד"ה והא על המעות וכו' בנין ונמשני אין ודאי וכו' שיעור מעות ופריך ואכתי כ"ל' והד"א וי"צ והשכר הוא יותר ועיין בתוס': (א) בא"ד ליחלה אההוא פורמא בנין על אותה קטורת אע"ג דלא היו כשיעור כ"ל' ומצוה מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאחר שחללו על מה שהשביחו נמחק: (א) תוס' ד"ה מותר וכו' ללורך יוה"כ והיו מותר ג"כ עיין בשטפות דף י' ע"ב פרש"י קך וקשוה כמסופות עליו:

עין משפט
נר מצוה

זו א מיי פ"ב מהלכות מלכות אסורות הלכה ה' :

יז ב מיי שם הלכה ז: יח ג מיי שם הלכה ח: יט ד מיי שם פ"ה הלכה ג ופ"ב מה' שאר אצות העומאה ה' ג ופ"ד הלכה ג:

תורה אור השלם

1. והבדלתם בין הבהמה הטוֹרֵה לטֵמְאָה ובין הַעוֹף הַטֵּמֵא לטוֹרֵה ולא תִשְׁקְצוּ נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּבִהֶמָה וּבַעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמָשׁ וְהָאֲדָמָה אֲשֶׁר הַבְּרִיתִי לָכֶם לְטֹמֵא: ויקרא כ כה

גליון הש"ס

גמ' לוקה עליו בביות. עיין מסכת פס' דף קט ע"ב כצ"י ד"ה ותיבות וקשיא לדרב' ליש: ב וקלסיה גליון ונראה דרש"י גרים דקלסיה: ח במובדלין. ע"י חזו"י ובהים (דף קר ע"ב): ט מעתה גבי בהמה נמי ליפלוגי בי: י ט לענין טומאה והדאי: ין בביות קאי במיתתן קאמר. תיבת קאי נמוק: יט שלך הוא אותו שרצים כעשרה אות ב נמוק: יז כעשרה והא דאמר אות

י נמוק: יח מתיבתא לא ע"י תיבת בשרצים שאינו נרשם עליהם קי למעלה להורות כי לפ"י דאייסא למחקן: יט באכילה דכתיב בירוש דקרא בפ' קריהים ולא תשקצו את נפשותיך בנרשם עליהם דבר שהוא תוך הגוף ונפשו משוקצת והיינו אכילה וסיים בטומאה דהורי כתיב אשר תהדלין לכם לטמא דהיינו כי והשאר נרשם: ין בביות ואין לומר נבוא ונפשו קרית משום דמסתברא טעמא דרבי יוחנן משום: יז אמרי באכילה שיעורא תיבת איסור אות נמוק: יט בחיים וליכא: טן אמר לך בה הווא דויקא דילך: יט נפשיה קאמר וילא: ין קאמר דבכעדרשה סגי: יט וי"ל דרבי' הכא תיבות דכ"ע נמוק: יז דאברים כי קאי דמיירי תיבת הא לי"ש ונמוק: יח כלומר שרצים המובדלין לטמא איירי קרא דאשר תהדלין לכם לטמא והנור דקרא מוקשין אכילה לטומאה דטומאה בכעדרשה (מן) והא דקאמר כר: סג י"ל דדאי רב לא מיירי במובדלין דא"כ מאי (והשאר נמוק): סד לא הוקש אכילתא אות ה' נמוק: סז דברייתא דא"כ קאי כר אלא קאי אאברים דנבילה: סח מתיני אבר פחות תיבת אפילו לי"ש:

סז קרא דכתיב בבהמה ומיירי בבהמה טמאה דהיינו בהמה מובדלת ונקיש בה אכילה לטומאה ליתובי אוכל אבר מן החי אע"ג דליכא כוית שיהא איסורו טטומאחו דהיינו כל שהו דקתינ האברים אין להם שיעור ולא אשכחנא דלקי באבר מן החי ותיני אכילה אף בבהמה טמאה כטאין כוית (ס"א) הא דקאמר בין מובדלת לשאינה מובדלת לאו דקרא אלא כלומר לגבי אכילה לא תיבעי כוית ומשני כר): טז אמל בבהמה לא: סז בין מובדלת לשאינה מובדלת: טח מטמאות במיתתן דהלך: ט טוטומא ס"א דגבי אכילה ובהמה לא נכתבה בפסוק אלא לרין כל תשקצו: (לא סיקא דעתן וכי אות' ין נמוק: טח מובדלה ועוד לפי דא הפירוש לא הו"ל לפנקט כי איקש דחמנא אלא כי כתב רחמנא: טח דמעיקרא נמי ה"פ בהמה: טח לטומאה דהייקשא דקרא אות ב' ותיבת דנראה נמוק: טח אכילתא כטומאה גבוי:

מוז:

מאי טעמא אבי"ה בתיב בהו. וסתם אכילה נכזית: **פתח באבי"ה ין וסיים בטומאה**. דכתיב והדגלתם (אחס) צין הבהמה^(י) (הטומאה לטהורה) ולא תשקלן [את] נפשותיכם בבהמה ובעוף וכל אשר תרמוש האדמה הרי לך פתח הכתוב באכילה דשיקון נפש שיין באכילה וכמיז אשר הדגלתי (אחס) [לסם] לטמא דהיינו לטמא לחורים בנגיעה והיינו סיים בטומאה לומר מה טומאה כעדרשה כו' כלומר להכי פתח הכתוב באכילה וסיים בטומאה לומר לך שיעור אכילה כשיעור טומאה מה טומאה כעדרשה ^(ט) כדרשנין (מגינה דף יא). מהס בהס ושיערו חכמים חומט תחלת צרימו כעדרשה: וקלסיה ר' יוחנן. לרבי יוסי צר רבי חנינא שקידר הצרייתא לפני וא"כ קשיא לרז דלמר ככזית יט ^(י) ולא נצרה אנצרה דמסתבצלא טעמא דרז משוס דליכא מאן דפליג וגם מפיק מילתא מקראי:

באן במיתתן באן בחייהם. כלומר במיתתן דליכא טומאה כעדרשה אמרי יז איסור אכילה שיעורו כשיעור טומאה אצל בחיים טח ליכא טומאה אמרי דלוקה על אכילתו ככזית אמר ליה אצי והא רז אמתני' קאי כלומר והלא רז אמרה למילתיה על משמניו דכל השרצים דמיירי צין צמיתתם צין צחייהם אמר טח [ליה רז יוסף] ההוא דילך הוא לשון קנטור הוא כלומר דיוק זה שלך יהיה ואין לי עסק זו רז שמעתא

צעלמא קאמר כלומר מילתא חאפי נפשיה יז ולא אמתני' קאי ואצי סלקא דעתיה דקאי אמתני' דומיא דהיא' דלעיל דלא שנו אלא לענין טומאה: וקלסיה ר' יוחנן. בתמיה מיתניי האברים וכו' כלומר וזי קילס ר' יוחנן והלא יש תשובה על זה דקשיא דר' יוחנן דארי' יוחנן האברים אין להם שיעור אע"ג דבעינן צנצלה כוית ובשרך כעדרשה מ"מ באברים לא בעינן שוס שיעור וא"ר יוחנן אין לוקין עליהן אלא ככזית ולעיל קאמר יז כעדרשה כגי וא"ת לישני כאן צמיתתן כאן צחייהן וי"ל יט ^(י) דכולי עלמא) הכא נמי מיירי צמיתתן דאצרייתא דאברים ין קאי ^(ז) (הא) דמיירי צמיתה מדקאמר מטמאין: **אמר רבא במובדלין דבר הכתוב** וזה דקאמר היינו מובדלין דכר הכתוב כלומר ח' שרצים דטומאתן כעדרשה וזה דקאמר ר' יוחנן אין לוקין עליהם אלא ככזית בשאר שרצים מיירי שהם טהורים מלטמא ולא שיין בהן לומר איסורו כטומאה וא"ת כי שמי לעיל כאן צחייהם כאן צמיתתן לישני כאן צמודלין כאן צשאיין מוצדלין כי הכא י"ל צו דאי מיירי הא דרז דלעיל צאין מוצדלין כעדרשה וזה דקאמר רז פשיטא דבעי כוית מידי דהוה אכל איסורין שצמורה מייה קשיא דא"כ ר' יוחנן נמי מאי קמ"ל כיון דמיירי בשאר שרצים דלא שיין טומאה ועוד קשיא דא"כ דמיירי הי דר' יוחנן דהכא בשאר שרצים ^(ט) א"כ לא קאי אמאי דמיירי צצרייתא צח' שרצים המוצדלין מדקמין מעטאין לכך נראה דה"פ צמוצדלין דכר הכתוב כלומר לא הקש הכתוב אכילה לטומאה אלא גבי שרצים דשיין צהו הדגלה כגון ח' שרצים שמוצדלין מן האחרים אצל בהמה לא פג הוקשה אכילתה לטומאתה וצבהמה הוא דקאמר ר' יוחנן דבעינן כוית ולא אכל מיני דצרייתא יז לא קאי אפחות מכעדרשה מן השרך אלא אאברים דנצלה דאע"ג דלענין טומאה מהיה יט אפילו פחות מכוית מ"מ לענין אכילה בעינן כוית ועל זה פריך צבהמה נמי לפלוג צין מוצדלת לשאינה מוצדלת כי היכי דגבי שרצים מפלגין צין מוצדלין לאיין מוצדלין וגבי מוצדלין מקשי אכילה לטומאה הכי נמי גבי צבהמה הוה לן לאקושי אכילה לטומאה דהא צבהמה איתקש לשאינס צבהי קרא יז ונפקא מינה לענין אצר נצלת צבהמה שיהא איסורה כטומאה דהיינו צכל שהוא כדקתני האצברים אין להם שיעור והא דקתני צין מוצדלות לשאיין מוצדלות לא מיעבי ^(ט) (אצר) כוית ומשני כי מקיש להו רחמנא לצל תשקלו כלומר הא דמקשיין אכילה לטומאה היינו צשרצים דעלייהו קאי אשר הדגלתי לכם לטמא אצל יז צבהמה לא מיירי קרא דאשר הדגלתי דליכא לפלוגי צין יט מוצדלין לשאיין מוצדלין שהרי כל הבהמות צין טהורות צין טמאות מטמאות יט הלכך כיון דלא שייכא צהו הדגלה לא קאי סיפא דקרא אצהמות ואם כן ליכא לאקשויי אכילה לטומאה ^(ט) גבי צבהמה וזי איתקוש צבהמה לשרצים היינו דווקא לצל תשקלז ופירוש זה דחוק מאד דמעיקרא מאי סלקא ילא דעתך וכי לא ידע שפיר דליכא לאקושי אכילה לטומאה אלא צשרצים דשיין צהו הדגלה יט לכך נראה דמעיקרא לא ה"פ צבהמה נמי ליפלוג צין מוצדלין לשאיין מוצדלין כלומר הא ודאי דליכא לאקושי אכילה לטומאה יט ^(ט) צהיקשא דנראה דגבי צבהמה לא שיין צה הדגלה אלא מ"מ כיון דגבי שרצים איתקש אכילה לטומאה משוס דשיין צהו הדגלה גבי צבהמה נמי הוה לן למימר דאיסור אכילתה יט כטומאה וגבי אברים לא מצעי כוית דהא צבהמה ושרצים איתקשו להדדי צהאי קרא ומשני כי הקיש להו רחמנא לצבהמה ושרצים היינו דווקא לצל תשקלז שם צשיניהם לאו דצל תשקלז אצל לענין לעשות אכילה כטומאה לא הוי צבהמה כשרך:

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

אמר רז יהודה אמר רז אכילת שרצים. אינו לוקה עליהן אלא ככזית ולא כעדרשה: מ"ט אכילה כמיז צהו. לא תאכלום כי שקך הס (ויקרא יא) ואכילה אינה פחותה מכזית: **פתח הכסופ צאילה**. דהאי דכתיב (סס כ) ולא תשקלז את נפשותיכם היינו באכילה דכי אכיל להו תשקך נפשיה: **וסיים טעומאה**. אשר הדגלתי לכם לטמא (סס) אלא לומר לך מה טומאתם שרך כעדרשה אף אכילה לוקה עליהן כעדרשה: וקלסיה ר' יוחנן. להאי דמני רבי יוסי צר ר' חנינא וקשיא לרז יהודה אמר רז דלמר ככזית: לא קשיא כאן צחייהן כאן צמיסין. הא דמני כוית היינו כי אכיל מינייהו צחייהן אצל כי אכיל מינייהו צמיתתן אפילו כעדרשה לקי דומיא דטומאה: והא רז נמי אמתני' קאי ומנא ידעי דכזי הוא משוס דקאמר רז לעיל ^(ע"א) לא שנו אלא לענין ו אכילה^(י) והיא' ודאי אמתני' קאי ^(ב) אכל הנצלות מנטרפין הכא נמי הא דקאמר רז אכילת שרצים לוקה עליהן ככזית קאי אמתני' אכל השרצים מנטרפין זה עס זה אמתני' צמיתתן קא מיירי דהא קתני כל הנצלות מנטרפות זו עס זו דהיינו צמיתתן וכיון דקאי אמתני' מכלל דהא דקאמר רז נמי ככזית ^(י) קאיי) צמיתתן והיכי מתצראה לדרז צמיתת: דאיא פורטא וכו'. לא שמענו פירושו: **אמר ליה רז יוסף לאצי ההוא דיוקא דילך היא**. כלומר האי דיוקא דקא דיקת דרז אמתני' קאי שך ^(י) יהא אותו דקדוק ולא צצירא קאמר: וקלסיה רבי יוחנן מיסיצי. על הא דקאמר לעיל דקלסיה רבי יוחנן דמשמע דצצירא ליה דאכילת שרצים יט כעדרשה מומיז ליה השתא: האצרים אין להם שיעור. דאצר כל שהוא אס הוא שלם אפילו הוא פחות מכזית לענין נצלות או אצר שלם מן השרך שהוא פחות מכעדרשה מטמאין דהואיל וכן אצריין שלמין אע"פ שאין צהו כשיעור מטמאין משוס דחשבי: **ואמר ר' יוחנן אין האוולן לוקה עליהן אלא כזוים**. והשתא משמע דר' יוחנן קאי אהאי צרייתא דהאצצירן וכן צרייתא ודאי צמיתתן קמייירי דקתני אפי' פחות מכזית נצלות וא"ר יוחנן אין לוקין אלא ככזית והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר' יוסי צר ר' חנינא דלוקין עליהן כעדרשה דאוקימנא לה נמי דצמיתתן קמייירי וקשיא דר' יוחנן דארי' יוחנן: **אמר רבא צמוצדלין דכר הכסופ**. דהא דקלסיה ר' יוחנן להיא' מה טומאה כעדרשה אף אכילה כעדרשה צמוצדלין דכר הכסופ צהני דכתיב צהן והצלתם צהנך ח' שרצים שצמורה שמוצדלין משאר שרצים ותמורין לענין טומאה יומר מן האחרים דאחרים לא מטמו כלל אלא היני ח' וצהניו קאמר קרא דמשמע דאכילה נמי כעדרשה ^(י) והאי דלמר ר' יוחנן אין לוקין עליהן אלא ככזית ילא לא קאי אצרייתא דצרייתא ודאי מיירי ^(ט) צשרצים שְׁאִיִן^(י) מוצדלין^(י) קאמר ר' יוחנן דאין לוקין עליהן אלא ככזית: **אלא מעשה**. דצמוצדלין דכר הכתוב דמשני שיעורא צין מוצדלין לשאיין מוצדלין צבהמה נמי הואיל והקשה רחמנא לשרצים צחד קרא נצלת צבהמה טמאה ונצלת צבהמה טהורה לשרצים דכתיב והצלתם וגו' צכל אשר תרמוש האדמה וגו' נימא נמי דלהכי אקשיניהו דשני צין מוצדלת לשאינה מוצדלת ולימא הכי דהא דקאמר דנצלה מעמאה ככזית היינו צמוצדלת לצבהמה טהורה קרי לה מוצדלת שמוצדלת מצהמות טמאות דמותרת באכילה אצל צבהמה טמאה שאינה מוצדלת לא מטמאה עד דאיכא טפי מכזית עד דאציא כציאה:

אמר

שהוא פחות מכעדרשה מן השרץ מטמאין דהואיל והאיברים שלימין אע"פ שיש בהן פחות מכשיעור מטמאין שחשובין הן: ואמר ר' יוחנן אין לוקין עליהן אלא ככזית. הכי קא פריך ^(ב) והא הכא דאית בהו כל כך דאפילו פחות מכשיעורין מטמאין ואפילו הכי אמר ר' יוחנן דאין לוקין עליהן פחות מכזית האוכלו והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר' יוסי ב"ר חנינא דאמר דאכילה לוקין עליו כעדרשה: אמר רבא במובדלין דבר הכתוב. ולא תשקצו את נפשותיכם מתורין דלא תוקשי לר' יוחנן דהא דקלסיה להאי מה טומאה כעדרשה אף אכילה כעדרשה: במובדלין קאמר. בהנך ח' שרצים שבוורה שמובדלין שחומרין שטמאין יותר מן האחרים בהנהו קאמר כעדרשה והאי דקאמר הכא דאין לוקין עליהן אלא ככזית בשאר שרצים שאין מובדלין קאמר: אלא מעתה בהמה נמי נימא ליפלוג בה בין מובדלת לשאינה מובדלת. ולימא הכי האי דקאמרין

השרצים

שהוא פחות מכעדרשה מן השרץ מטמאין דהואיל והאיברים שלימין אע"פ שיש בהן פחות מכשיעור מטמאין שחשובין הן: ואמר ר' יוחנן אין לוקין עליהן אלא ככזית. הכי קא פריך ^(ב) והא הכא דאית בהו כל כך דאפילו פחות מכשיעורין מטמאין ואפילו הכי אמר ר' יוחנן דאין לוקין עליהן פחות מכזית האוכלו והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר' יוסי ב"ר חנינא דאמר דאכילה לוקין עליו כעדרשה: אמר רבא במובדלין דבר הכתוב. ולא תשקצו את נפשותיכם מתורין דלא תוקשי לר' יוחנן דהא דקלסיה להאי מה טומאה כעדרשה אף אכילה כעדרשה: במובדלין קאמר. בהנך ח' שרצים שבוורה שמובדלין שחומרין שטמאין יותר מן האחרים בהנהו קאמר כעדרשה והאי דקאמר הכא דאין לוקין עליהן אלא ככזית בשאר שרצים שאין מובדלין קאמר: אלא מעתה בהמה נמי נימא ליפלוג בה בין מובדלת לשאינה מובדלת. ולימא הכי האי דקאמרין

מסורת הש"ס

(א) רש"קמ"ז, צ) הערוךעך

דכ"א ג' גרם האי דווקא דידך

הוא כלומר אמה הוא שצבת

זו וזו אצל לא עלמה על לבין,

א) אהלת פ"א מ"ז ע"ש (נדה

מג: ע"ש, ד) (ז"ל טומאה),

קא קמיירי ז"ק, ו) ואשאין

ז"ק, ו) גיר' רש"ק אלא

אמתני' קאמר, ח) ז"ל טטורי'

לטמא', ט) כדרשנין צמ"כ

כתיב מהס ומכזי צהס ושיערו

חכמים כי ז"ק, י) ולא פריך

נצרה אנצרה כי ז"ק, י) וי"ל

דע"כ ה"ג כי ז"ק, י) ז"ק

מ"ז, ט) א"כ לא קאי אצרייתא

דצרייתא מיירי צח' שרצים כי

ז"ק, צ) ז"ק מ"ז, ט) כהיקס

דעלסיה דגבי צבהמה כי ז"ק,

הנהגות הב"ח

(א) [רש"ן] ד"ה והא רז

וכי אצל הנצלות וזי' אצל

השרצים: (ב) ד"ה א"ל רז

יוסף וזי' ולא ס"ל כך

ואף רב דלמר: (ג) ר"ה

למר רז וכו' דצרייתא ודאי

מיירי במובדלין ובשרצים

שאין:

רבינו גרשום

אכילה שרצים לוקה עליו

בכזית. ולא בפחות מכזית:

מ"ט אכילה כתיב בהו.

ואין אכילה פחות מכזית:

פתח הכתוב באכילה וסיים

בטומאה. דכתיב והבדלתם

בין הבהמה הטהורה כי

לא תשקצו את נפשותיכם

באכילה קא מיירי דכי

אכיל ליה קא משקך

נפשיה וסיים בטומאה

דכתיב אשר תהדלין לכם

לטמא: אלא אמר לך

מה טומאה כעדרשה אף

אכילה כעדרשה וקלסיה

ר' יוחנן. להא דמני רבי

יוסי ב"ר חנינא: לא

הוא רב נמי בחייהן כאן

במיתתן. הא דקתני בכזית

היינו כי אכיל מינייהו

בחייהן: כאן כי אכיל

מינייהו במיתתן. כעדרשה:

והא רב נמי אמתני' קאי

דומתני' דקתני כל השרצים

עליו בביות אמתני' קאי

ומנאי ידעינן הכי משום

דקאמר לעיל לא שנו אלא

לענין טומאה והאי אמתני'

קאי הכא נמי אמתניתין

קאי וכיון דקאי אמתניתין

מתניתין במיתתן קא מיירי

מכלל דהאי דקאמר רב

בכזית במיתתן קאמר והיכי

מתצת לה בחייהן: א"ל

רב יוסף לאביי ההיא

דיוקא דילך היא. כלומר

אותו דקדוק שאתה מדקדק

דאמתניתין קאי שלך היא

אותו דקדוק דלא סבירא לי

הכי דרב לאו אמתניתין קאי

אלא שמעתא בעלמא קאמר

מימרא דעלמא: וקלסיה

ר' יוחנן מיתביי. הכי

משמע דקאמר מתיבי להאי

דקלסיה ר' יוחנן להא דר'

יוסי בר חנינא: האיברים

אין להם שיעור. כל שהוא

אבר שלם אפילו הוא בו

באותו אבר פחות מכזית.

לענין נבילות או אבר שלם

מכשיעור מטמאין שחשובין

הן: ואמר ר' יוחנן דאין לוקין

עליהן פחות מכזית האוכלו

והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר'

יוסי ב"ר חנינא דאמר

דאכילה לוקין עליו כעדרשה:

אמר רבא במובדלין דבר הכתוב.

ולא תשקצו את נפשותיכם

מתורין דלא תוקשי לר'

יוחנן דהא דקלסיה להאי מה

טומאה כעדרשה: במובדלין

קאמר. בהנך ח' שרצים שבוורה

שמובדלין שחומרין שטמאין

יותר מן האחרים בהאי דקאמר

כעדרשה אלא בביות בשאר שרצים

שאין מובדלין דקאמרין

^[1] נראה דז"ל והא היכא צאצריין דלוי צה חטיות דלפסול פחות וכו'

[illegible]

